СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 5 СІЧНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 1 VOL. CXIV FRIDAY, JANUARY 5, 2007 No. 1

Віктор Ющенко: „Україні потрібне нове дихання“

Звернення Президента України з нагоди Нового року

Дорогий Український народе!

Надійшла святкова пора, світла і радісна пора Новорічних і Різдвяних свят. Минає п'ятнадцятий рік нашої незалежності. Я дуже хочу, щоб в цю мить кожен з нас глибоко, найглибше усвідомив: ми всі є часткою України, ми всі відпо відальні за неї.

Яким цей рік залишиться для нас? Я згадую, насамперед, події, де основну роль відігрtwала позиція суспільства, вчинок людини, досягнення особистости. У 2006 році, з волі людей, Верховна Рада України визнала Голодомор 1932-33 років актом геноциду. Це подія історичного маштабу, найбільш значущий факт національного життя у році, що минає. Ми віддали шану минулому, щоб йти вперед. Ми вчимося жити майбутнім. Цього року в нас народилося майже 400 тисяч немовлят. Це прекрасні цифри, в них є Бог, в них є життя.

Ми перестаємо бути байдужими. Наймаштабнішою за роки незалежности стала благодійна акція „Дитяча лікарня майбутнього“, яка об'єднала всю Україну. Соціологія стверджує, що за 2006 рік серед українських громадян на 20 відсотків зросло почуття патріотизму, а головним рушієм зростання стала молодь Півдня і Сходу.

Є радість від того, що збірна України з футболу увійшла до вісімки найкращих команд світу.

Є гордість за українських миротворців, завдяки яким порятовано сотні тисяч життів.

Є відчуття консолідації, коли ми святкуємо ювілей Львова і ювілей Дніпропетровська, коли зводимо пам'ятник Героям Крут і загиблим українцям у селі Павлокома у Польщі.

Є відчуття зовнішнього інтересу до України і нашої міжнародної активности – через обрання України до Ради ООН з прав людини і через спрощення для українських громадян візового режиму Европейського союзу.

Є відчуття реальної свободи і доконаний факт економічного поступу. Українська економіка демонструє одні з найвищих в Европі темпи зростання. На 20 відсотків збільшились доходи людей.

Досягнення держави починаються з нас. Треба усвідомити: Україна – це держава з єдиною мовою, культурою, тисячолітньою історією і власним національним характером. І крім цього, Україна – держава, де має плекатися толерантність. Я шаную слова мудрости Глав церков в Україні на підтримку ідей примирення і порозуміння. Україна має потужний ресурс єдности. Це найважливіший висновок року.

Діти – майбутнє України. Вихованець молодшої групи дитячого притулку в Києві наряджає новорічну ялинку. *Фото УНІАН*

Ми зуміли дотриматись демократичного курсу і провести перші чесні вибори.

Ми вперше зформулювали політичний плян розвитку країни – Універсал національної єдности. І водночас суспільство стало свідком того, що український політикум знівелював вагу взятого зобов'язання.

Я звертаю увагу на три прості пріоритети:

Українські політики мають дотримуватись домовленостей; у владі не може бути атмосфери війни; Україні потрібне нове дихання. Нам потрібні нові імпульси в економіці, у створенні єдиного національного гуманітарного простору.

Ми зустрічаємо Новий рік. Я щиро бажаю Українському народові злагоди, єдности і добра у 2007 році. Я прошу в Господа захисту для нашої країни.

І з щирими побажаннями звертаюся до кожного громадянина і до кожного покоління. Я бажаю достатку, тепла і затишку старшим поколінням. Я бажаю вдачі і наснаги тим поколінням, які сьогодні несуть головну відповідальність за стан у країні і в суспільстві. Я бажаю наполегливости, стійкости і надхнення молодшим поколінням.

Усім нам я бажаю міцного здоров'я, щастя і любови.

Я бажаю нам гарних святкувань, веселого Різдва і смачної куті.

Я вітаю Тебе, мій дорогий Український народе, з 2007 роком.

Американці попрощалися з колишнім Президентом Джералдом Фордом

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. — П'ятиденні меморіяльні церемонії у зв'язку зі смертю колишнього Президента США Джералда Форда почалися 30 грудня у Каліфорнії. Тіло Дж. Форда, який помер 26 грудня у віці дев'ятдесят трьох років, лежало у церкві неподалік його дому – Ранчо „Міраж“. Після приватних церемоній в тісному колі родини до труни покійного пускали й широкий загал. А в суботу, 30 грудня, колишнього Президента перевезли у Вашінґтон, щоб покласти труну з його тілом у Капітолії. У дорозі до Капітолію похоронна процесія затрималася перед пам'ятником Другій світовій війні, в якій брав участь, у військовій морській фльоті США, Дж. Форд.

В присутності вдови Дж.Форда та членів його родини останню шану колишньому Президентові у суботу, 30 грудня, в будинку Конґресу віддали представники американського політикуму. З прощальними промовами, серед інших, виступили віце-президент США Ричард Чейні та голова Палати представників Деніс Гастерт. Відсутнім був Президент Джордж Буш. Він приєднався до церемонії похорону у вівторок, 2 січня 2007 року, коли труну на урочисту службу було перенесено до Національного собору в американській столиці.

Того ж дня, 2 січня, після Поминального Богослуження в Національній катедрі, тіло Дж. Форда перевезли з Капітолію до Національного собору у Вашінґтоні, куди прийшли колишні і теперішні провідники США, включно з обидвома Бушами – старшим і молодшим, та колишнім секретарем Державного департаменту Генрі Кісінджером. Серед приблизно трьох тисяч чільних нинішніх і колишніх урядовців та інших почесних гостей були також колишні президенти Джімі Картер і Бил Клінтон. Джералд Форд був Президентом з 1974 до 1977 року, заступивши на цій посаді Президента Ричарда Ніксона, який зрезиґнував через так званий Вотерґейтський скан-

(Закінчення на стор. 18)

Обраний новий Генеральний секретар ООН

НЮ-ЙОРК. — Колишній південнокорейський міністер закордонних справ Бан Гі Мун з 1 січня офіційно перебрав на себе обов'язки Генерального секретаря ООН. Він - перший представник Азії, який очолюватиме ООН за останні 35 років. Бан Гі Мун замінив Кофі Анана, який пішов з посади у передноворічний день, після 10 років очолювання ООН. Новий Генеральний секретар своїм головним завданням вважає налагодження зв'язків та узгодження позицій усіх країн–членів ООН, а саме такі дії дуже потрібні в організації, котра зараз переживає період розбіжностей між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються.

У вівторок, 2 січня, 62-річний південнокорейський дипломат прибув до нюйоркської штаб-квартири ООН. „Я починаю виконання своїх обов`язків в умовах тривожної міжнародної обстановк. Дарфур, Близький Схід, Ліван, Іран, Ірак, Північна Корея, багато інших криз, що викликають занепокоєння, вимагають колективних дій. Жодна країна, яка б могутня вона не була, не в змозі впоратися з ними самостійно", - сказав Гі Мун в розмові з журналістами.

Бан Гі Мун

На посаду генерального секретаря ООН Гі Муна обрали 13 жовтня 2006 року, а в грудні він склав присягу на засіданні Генеральної асамблеї ООН. Очолити свій кабінет новий Генеральний секретар запросив індуса Віджая Намбіяра, який раніше обіймав посаду спеціяльного радника Кофі Анана з політичних питань, прес-секретарем Бан Гі Мун призначив радіо-журналістку з Гаїті Мішель Монтас. Подальші нові кадрові призначення з інтересом чекають найближчими днями.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Найважливіші події 2006 року для України

КИЇВ. — Парляментські вибори – головна подія року в Україні, згідно з соціологічним опитуванням. Так вважають чверть громадян, опитаних соціологічною службою Центру економічних і політичних досліджень ім. Разумкова. Серед найважливіших подій для України у 2006 році опитувані також назвали призначення Віктора Януковича прем'єром, створення антикризової коаліції, визнання Голодомору геноцидом українського народу, підвищення тарифів, скандал довкола бюджету-2007. Головними політичними подіями у світі опитувані вважають війни в Іраку та Лівані, смерть Авґусто Піночета, чемпіонат світу з футболу, суд над Садамом Гусейном.

Кремль плянує підтримати російську мову в Україні

МОСКВА. — 27 грудня уряд Росії оголосив одним зі своїх головних завдань на 2007 рік підтримку російської мови за кордоном. Відповідне рішення ухвалила урядова комісія з справ росіян за кордоном, про що повідомило російське Міністерство закордонних справ. В Україні побоюються, що це може посилити позиції тих реґіонів, які домагаються надання російській мові статусу реґіональної чи другої державної. За останнім переписом населення, в Україні мешкає понад 4 мільйони етнічних росіян, які становлять найбільшу національну меншину на теренах країни. Міністерство закордонних справ Росії, яке оприлюднило те рішення комісії, не уточнює, яким саме чином просуватиметься російська мова за кордоном. Разом з тим, низка українських оглядачів висловлюють припущення, що такий крок насамперед може бути спрямований на підтримку проросійських настроїв в колишніх країнах СССР і, насамперед, в Україні. Сприяння розвиткові російської мови відбуватиметься на тлі ініціятив низки областей рад східних та південних реґіонів України щодо надання їй статусу реґіональної, а відтак, мовляв, може опосередковано підтримати ті гасла та, відповідно, коаліцію, політичні сили якої обстоюють східній вектор у зовнішній політиці. Раніше під час засідання гуманітарного підкомітету комісії „Ющенко-Путін" міністри освіти України та Росії Станіслав Ніколаєнко та Андрій Фурсенко вже домовилися про розширення мережі російськомовних вузів в Україні та навіть спільного підручника з історії. Представники опозиції вбачають в усіх тих ініціятивах не підтримку мови меншини, а загрозу для української мови.

В. Янукович не дає платити за членство

КИЇВ, — Міністер закордонних справ Борис Тарасюк 29 грудня заявив, що Кабінет міністрів заблокував фінансування закордонних установ України. Це не дає можливости Україні вчасно заплатити свої членські внески до Міжнародних організацій. На думку експертів, така ситуація може неґативно позначитися на репутації України в світі. Ці дії Кабінету міністрів спостеріґачі пояснюють бажанням уряду В. Януковича позбавити крісла міністра Б. Тарасюка.

Демократія за стилем членів Партії Реґіонів

ЛУГАНСЬК. — 21 грудня 2006 року на студента Східньоукраїнського університету ім. В. Даля Сергія Мельничука, що відстояв у суді право на навчання українською мовою, про що „Свобода" писала в ч. 48 від 1 грудня 2006 року, здійснено напад. Це відбулося в приміщенні луганської телекомпанії „Ірта", куди було запрошено С. Мельничука для участи в програмі. Після неї, коли С. Мельничук розмовляв телефоном з одним із глядачів, його вдарив у лице депутат луганської міської ради від Партії Реґіонів Арсен Клінчаєв. Цей „вірменін родом з Магадану", як він сам сказав про себе, заявив С. Мельничукові: „Я живу на сваєй етніческой родінє". С. Мельничук на удар не відповів, і депутат через декілька хвилин знову напав на с. Мельничука. Тепер С. Мельничук зі струсом мозку перебуває в лікарні.

У Палермо викрадено пам'ятник Тарасові Шевченкові

ТОРОНТО. — 2 січня у Палермо, недалеко від Торонто, викрадено памятник Тарасові Шевченкові. П'ятиметровий бронзовий пам'ятник був дарунком Комуністичній асоціяції об'єднаних українських канадців від Української (совєтської) спілки культурних взаємин з закордоном і встановлений 1 липня 1951 року (у День Канади). Автори монументу - скульптори Макар Вронський і Олекса Олійник. Про зникнення монументу повідомили представники місцевої української громади. Поліція вважає, що викрадення вчинено з метою продажу кольорового металу і не вбачає у ньому акту ненависти щодо української громади. „Нема ніяких ознак вандалізму, написів. Усе виглядає як злодійство", - заявив представник поліції сержант Д. Стюарт. Вартість бронзи, у випадку продажу пам'ятника, за даними канадських правоохоронців, може скласти близько 20 тис. американських долярів.

На „Міттал Стіл–Кривий Ріг" досягнуто компроміс

КРИВИЙ РІГ. — Новий колективний договір підписано між власником та трудовим колективом „Міттал Стіл– Кривий Ріг". Вперше від дня приватизацій комбінату профспілкам та менеджментові вдалося знайти компроміс щодо соціяльних питань та розвитку виробництва. Документ підписано на два роки. Обидві сторони вважають його значно проґресивнішим, ніж попередній. Профспілкам вдалося досягти внесення в текст угоди, замість загальних фраз про соціяльні ґарантії, конкретних цифр та зобов'язань. „"Найголовніше, каже голова профспілкового комітету комбінату Юрій Бобченко, – це ґарантії підвищення платні майже на 30 відсотків впродовж двох наступних років. На медичне забезпечення, будівництво житла та безпеку праці власник має витратити понад 100 мільйонів гривень". Ґенеральний директор „Міттал Стіл –Кривий Ріг" Нарендра Чодері наголосив, що підписання такого договору стало можливим завдяки взаєморозумінню, досягнутому з Фондом держмайна. Нарешті врегульована різниця у тлумаченні пунктів договору купівлі-продажу стосовно соціяльних питань, яка весь цей час спричиняла напруження в колективі. Виконання нової колективної угоди контролюватиметься раз на півроку. Профспілки залишають за собою право її одностороннього розірвання в разі порушень з боку власника.

На Київщині спалено храм УГКЦ

КИЇВ. — 28 грудня вранці зловмисники підпалили Ґреко-католицьку церкву в с. Нові Безрадичі Обухівського району Київської области. У цьому селі проживають ґреко-католики, саме вони і виступили ініціяторами та жертводавцями нового храму і звернулися до Отців-василіян з Києва з проханням заопікуватись новою громадою і відкрити тут дочірній монастир. І ось 28 грудня привезену з Коломиї дерев'яну церковцю підпалили. Отець Василь Тучапець говорить, що що його парафіяни прикро вражені і здивовані тим, що в державі, яка вважається християнською, у XXI сторіччі трапляються такі речі. Місцева спільнота не знеохочується з приводу того, що трапилося, і на місці згорілого храму має намір знову будувати інший, але цього разу – мурований. „Це вже друге спалення церкви, перший раз було в Києві, тепер на околицях Києва, - прокоментував цю сумну звістку Патріярх Любомир. - Не знаю хто це зробив, але в кожному разі це дуже прикрий момент. Бо це зробили або справді зловмисники, злодії, які хотіли там щось забрати і затерти свої сліди, або це зробили члени Церкви, яка вчить людей ненависти. Якщо так, то це дуже прикрий момент, особливо в такий час Різдва Христового, коли ми повинні відчути радість та справжню любов один до одного. Мені ця вістка дуже болюча не тільки через матеріяльні втрати, але також через усвідомлення того, що палії зробили великий гріх супроти любови до ближнього".

Новий статус недоношених немовлят в Україні

КИЇВ. — Від Нового року Україна переходить на европейські критерії реєстрації новонароджених, зокрема недоношених дітей, за якими дитина вважається життєздатною вже у 22 тижні. З чинними досі правилами в Україні порогом життєздатности немовлят вважалося 28 тижнів виношування. Згідно з европейськими медичними стандартами, немовлята, народжені після 22 тижнів вагітности за умови, якщо вони важать не менше, ніж 500 гр, вважаються людьми, а не плодом, як це було досі в Україні. Фахівці кажуть, що недоношені малята вагою до 1 кг, аби вижити, зазвичай потребують невідкладної медичної допомоги і тривалої лікарської підтримки з використанням дорогого медичного обладнання. У міністерстві охорони здоров'я підрахували, що для втілення нових критеріїв реєстрації немовлят Україні потрібно 24 млн евро на обладнання та ліки. Поки ж лише курс лікування проти злипання легенів коштує до 2 тис долярів. Таку суму більшість українських батьків заплатити не можуть. За прогнозами фахівців, перехід на европейські критерії щодо недоношених дітей та включення їх до медичних звітів збільшить статистику дитячої смертности в Україні, оскільки зараз тут виживає лише третина малят, народжених з вагою 1 кг. А з тих, чия вага не перевищувала пів кілограма, вдається поставити на ноги лише 10 дітей з 1000.

Скасовано заборону на імпорт старих автомобілів

КИЇВ. — З 1 січня 2007 року в Україні скасовано заборону на ввезення вживаних автомобілів, вік яких перевищує 8 років. Натомість запроваджено високий податок на їхню реєстрацію. Підписаний Президентом України перед Новим роком закон щодо зміни порядку реєстрації ввезених транспортних засобів, за оцінками експертів, формально узгоджує українське законодавство з нормами Світової організації торгівлі. Водночас ґенеральний директор Всеукраїнської асоціяції автоімпортерів та продавців Олег Назаренко скептично поставився до прогнози представників Міністерства економіки щодо зниження мита на ввезені автомобілі до 10 відсотків одразу після вступу України до СОТ. Експерт вважає, що уряд загалом провадить успішні переговори з керівництвом СОТ щодо тривалого перехідного періоду для українського автобудівництва, який буде достатнім для розвитку виробництва автомобілів в Україні та виходу на зовнішні ринки збуту. А отже, наголошує О. Назаренко, дія нового закону щодо зміни порядку реєстрації транспортних засобів та мита на ввезені авта в розмірі 25 відсотків зберігатиметься протягом цього перехідного періоду.

Московський патріярхат програв битву за Лавру та Київ

КИЇВ. — Більше половини (50.3 відсотка) киян належать до Української Православної Церкви Київського патріярхату, в той час, як з її основним конкурентом – Українською Православною Церквою (Московського патріярхату) асоціює себе уп'ятеро менше (8.8 відсотка) киян. Решта конфесій має незначну кількість прихильників у столиці. Майже кожний четвертий киян – не релігійний, а кожному десятому важко визначити свої взаємини з релігією. 68.2 відсотка киян вважають, що нинішню музейну частину Київсько-Печерської Лаври треба залишити саме музеєм. 15.3 відсотка вважають, що треба передати усю Лавру УПЦ Київського патріярхату, і лише 4.4 відсотка висловлюються за передання музейної частини Лаври УПЦ Московського патріярхату. 11.8 відсотка вагаються з відповіддю. Ставленням киян до даного питання соціологи поцікавились з огляду на те, що останнім часом УПЦ Московського патріярхату все активніше вимагає передання музейної частини Лаври у розпорядження Церкви. Це питання з'ясовувалося у опитуванні киян, що було проведене 14-21 грудня 2006 р Фондом „Демократичні ініціятиви" та Київським міжнародним Інститутом соціології. Усього було опитано 1000 осіб за вибіркою, що представляє доросле населення Києва віком від 18 років.

За повідомленнями інформаційних аґентств

З новим роком! З Різдвом Христовим!

Славте! Зустрічайте! Величайтеся!

Різдвяне привітання Всечесному духівництву й побожним вірним Київського патріярхату в США

Небо й земля за словом пророка нехай сьогодні веселяться, янголи й люди нехай духовно радіють... бо прийшов Сподіваний народами і спас нас від неволі ворожої. (стихира на літії)

Виганяючи з Раю наших прародичів Адама і Єву, Господь Бог подав їм надію на повернення до нього, коли прийде Спаситель світу Месія Христос і відкриє вхід всьому людству до спасенного Раю Своєї Святої Церкви.

„Коли настала повнота часу, Бог послав Сина Свого" (Гал. 4,4), що народився від Духа Святого і Марії Діви, як задовго перед цим провіщав пророк Божий Ісайя, кажучи: „Ось Діва прийме в утробі й породить Сина, і дадуть Йому ім'я Еммануїл, що значить: з нами Бог" (7,14).

І найперші про це чудесне народження були повідомлені найупослідженіші в тодішньому суспільстві пастухи, що їм осяяний неземним сяйвом янгол сказав: „Я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям: бо народився вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у місті Давидовім" (Лк.2, 10-11).

Зраділи пастухи неземною радістю, разом з небом і небожителями, та поспішили до Вифлеєму поклонитися народженому Спасителеві й принести Йому свої вбогі дари. Але й представники тодішнього вченого прошарку суспільства волхви – три царі зі Сходу – ведені Вифлеємською зорею, також прибули поклонитися сподіваному народами Месії, Цареві Юдейському, і принесли йому багатозначні символічні дари: золото – як Цареві віків, ладан – як Первосвященикові, і смирну – як пахощі на Його спасенний для всього людства похорон перед Його преславним воскресінням.

Поспішімо ж і ми всі поклонитися новонародженому Христові, принести Йому наш скромний дар безмежної любови і радіти з усім християнським світом Його приходові до нас і визволенню нас з темряви несвідомости й неволі гріха й засудження на вічні муки.

В цей радісний день свята Мати-Церква урочисто співає: „Вся земля нехай поклониться Тобі і співає Тобі: нехай же співає імені Твоєму, Всевишній".

Тож і ми разом з українським народом в Україні та в розсіянні по всьому світу радісно співаймо й виголошуймо:

Христос народжується – Славте!
Христос з небес – зустрічайте!
Христос на землі – величайтеся!
З Святим Вечором,
з Різдвом Христовим будьте здорові!

† Олександер – Архиєпископ Уманський
Київський патріярхат у США

Різдвяне

У кого радість, в кого – сум
(Завжди щось стане на заваді...)
Але снага Різдвяних дум
Веде нас крізь роки й декади.

Уже понад п'ятнадцять літ
Минуло молодій Державі!
Її вже визнав цілий світ –
І наші кольори яскраві...

Пильнуймо наш державний скарб,
Відбивши напади ворожі.
Наш молодечий Авангард
Стає відважно насторожі.

Ганна Черінь
грудень 2006 р.

З привітання міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка

Дорогі українці!

Вельмишановна українська родино!

Щиро радий звернутися до нашої великої української громади на всіх континентах світу з нагоди Новорічних та Різдвяних свят. Головною подією для світового українства у році, що минає, стало проведення IV Всесвітнього форуму українців, який засвідчив нові підходи керівництва держави до співпраці з закордонними українцями. Ця подія дала нам можливість відчути себе єдиною неподільною сім'єю, незалежно від місця нашого проживання. Ми продемонстрували світовій спільноті силу єдности величного Українського народу, наше европейське покликання і відданість світовим демократичним цінностям. Одночасно взаємодія Української держави зі закордонним українством, як про це заявив Президент України Віктор Ющенко, стала одним з основних пріоритетів зовнішньополітичного курсу нашої країни (...). Можу запевнити вас, що Україна, як держава, і надалі забезпечуватиме цілеспрямовану, довготривалу і конкретну підтримку закордонних українців як носіїв української культури, мови і духовности(...). Ми вдячні світовому українству за підтримку европейського поступу України, піклування про її міжнародний авторитет, гідне представлення українського народу за кордоном.

Від щирого серця бажаю вам і вашим родинам веселих та щасливих свят, добра і любови, радості і віри в Україну і її Боже благословення.

Наша ялинка на Різдвяному фестивалі

НЮ-БРАНЗВІК. – Вже багато років у Різдвяний час Музей угорської спадщини в Ню-Бранзвіку, Ню-Джерзі, влаштовує багатонаціональний показ ялинок. І вже чотири роки підряд у фестивалі бере участь 65-ий Відділ Союзу Українок з Ню-Бранзвіку, прикрашуючи ялинку в чудовому українському стилі. Цього року ялинка була прикрашена українськими вишивками і маленькими релігійними іконами. Наша ялинка була однією з найкращих на фестивалі. Гості, серед котрих були також пресові репортери і мистці, щиро захоплювалися українською ялинкою. Релігійні ікони намалювала членкиня 65-го Відділу Союзу Українок, мисткиня Мирослава Стойко. На фестивалі були представлені ялинки з багатьох країн: Данії, Естонії, Фінляндії, Еспанії, Угорщини, Італії, Ірляндії, Японії, Латвії, Польщі і Шотляндії.

Відкриття фестивалю відбулося в неділю, 3 грудня. Виставка буде відкрита до 28 січня 2007 року, від вівтірка до середи, від 11-ої до 4-ої години по обіді, а в неділі – від першої до четвертої. Під час відкриття в неділю, 3 грудня, виступав дитячий хор, заспівавши кілька мадярських колядок.

Цього року Музей угорської спадщини також відзначав 50-ту річницю угорської революції. Присутні могли також оглянути картини і знімки, котрі відображували історичні події з 1956 року. Як відомо, угорська революція була однією з тих історичних подій, котрі дали поштовх до розвалу Радянського Союзу. Слід звернути увагу, що Ню-Бранзвік є осідком державного університету, і студенти різних національностей мали нагоду побачити нашу українську ялинку.

Угорський музей міститься при 300 Сомерсет Стріт, в Ню-Бранзвіку.

І. Головінський

Мій подарунок під ялинку

Різдвяна ялинка стала невід'ємною частиною традиції святкувань народження Христа. З її появою на міських площах, в крамницях, житлових домах починається Різдвяний сезон святкувань. Ялинку засвічує Президент Дж. Буш в столиці перед Білим Домом, з участю шкільної молоді. У вечірню пору вогниста ялинка посилає настрій Різдва. У переддень Різдва батьки ставлять під ялинку подарунки для своїх дітей і рідних.

Різдво – найбільше свято християн – свято радости, любови і всепрощення. До його зустрічі християни приготовляються духовно і святкують за народними традиціями і звичаями. Звичай обдаровувати на Різдво близьких рідних приятелів, бідних, хворих, немічних є, безперечно, гарним і благородним, якщо він не зводить свято лише до подарунків. Добробут, комерція і реклями, багаті декорації не допомагають нам відродитися духово і відрізнити темряву від світла, перетворюють Різдво на світське свято.

Забудьмо на мить про все, що довкруги нас, і перенесімся думками на нашу батьківщину Україну. Багато з нас ще пам'ятає Різдво на рідній землі, в батьківській хаті. Цього забути не можна. Наші традиції Різдва – одні з найбагатших у світі. Вони розвивалися з X століття, коли Київська Русь прийняла християнство. Оскільки русичі були язичниками, їхні звичаї певною мірою збереглися і стали частиною християнської культури України. В цілому народна звичаєва зберегла нас як націю.

Те, що українська діяспора за понад 120 років не асимілювалася, завдячуємо передусім нашим традиціям Свят-Вечора, Різдву, колядкам, Йордановi. У святкові дні Різдва Христового в думках рояться спомини з минулого, воно живе глибоко в душі й огортає її дивним спокоєм.

Останнє Різдво на рідній землі, в батьківській хаті. 1944 рік. Час був тривожний і непевний, але селяни святкували, як велів звичай. За Святвечірнім столом – батько, брат, я і мати. Мати роздавала просфору і бажала всім веселих свят і щасливого Нового року. Не знала вона, що це була наша остання спільна Свята Вечеря. Не минуло чотири місяці, як мати залишилася самітня в хатині. Троє з нас в квітні розійшлися в різні сторони. Шлях, який довелося пройти мені, не був легкий, на ньому залишилися мої друзі назавжди, і в їхню пам'ять я ставлю під Різдвяну ялинку воскову свічку...

Є. Бачинський,
Клівленд, Огайо

Про святкові події в українських громадах читайте також на ст. 18

АМЕРИКА І СВІТ

Джордж Буш зустрівся зі своїми урядовцями

КРАВФОРД, Тек., — 28 грудня Президент Джордж Буш зібрав найвищих посадовців свого уряду на своєму ранчо у Кравфорді у Тексасі. Учасники зустрічі обговорювали ситуацію в країні та можливі шляхи зміни стратегії іракської воєнної кампанії. Цього разу вони мали нагоду почути звіти ключових гравців американської зовнішньої політики, які щойно повернулися з Іраку – секретаря Департаменту оборони Роберта Ґейтса та секретаря Державного департаменту Кондолізи Райс. Поки ситуація в Іраку лишається критичною, Президент Дж. Буш каже, що шукає нової стратегії для стабілізації країни та шляхів найефективнішого використання в Іраку американських військових. Після зустрічі з діячами, які займаються питаннями національної безпеки, у тому числі і з віце-президентом Ричардом Чейні, секретарем Державного департаменту К. Райс, секретарем Департаменту оборони Р. Ґейтсом та головою Об’єднаного комітету начальників штабів збройних сил США генералом Пітером Пейсом, Президент зазначив, що мав можливість почути рекомендації керівників Пентаґону, які особисто побували в Іраку: „Нам важливо це почути, щоб визначитися з новою стратегією в Іраку заради досягнення нашої головної мети – формування країни з відповідним механізмом урядування, ефективною економічною та оборонною системами”. Дж. Буш дав чітко зрозуміти, що процес формування нової стратегії ще триває, а уряд прем’єр-міністра Нурі аль-Малікі також має вдатися до певних кроків, щоб припинити кровопролиття.

Білий Дім каже, що Президент Дж. Буш оголосить свій новий плян відносно Іраку у своєму щорічному звіті про стан держави, призначеному на 23 січня. У той час, як конґресмени-демократи закликають до визначення часових рамок для виведення американських військ з Іраку, оглядачі припускають, що натомість уряд розглядає можливість дислькокації додаткових 30,000 вояків. Прихильники ідеї збільшення кількости континґенту кажуть, що такий крок допоможе ґарантувати безпеку у Багдаді, де відбувається найбільша кількість випадків міжетнічного насильства. Противники збільшення американської присутности в Іраку остерігають, що ці вояки лише відіграватимуть ролю нових мішеней для бойовиків, а відтак це загальмує процес виводу з цієї країни американських військових.

А. Меркель хоче поглиблення взаємин Евросоюзу і США

БЕРЛІН. — Федеральний канцлер Німеччини Анґела Меркель докладатиме зусиль до поглиблення співпраці Европейського союзу і США. Як заявила А. Меркель з нагоди початку головування Німеччини в ЕС, Берлін протягом наступних місяців має намір дати новий поштовх для розвитку цих взаємин. Йдеться про тіснішу координацію дій реґуляторних і патентних відомств, законодавства щодо функціонування ринків капіталу, а також сприяння науковим дослідженням. Співпраця Евросоюзу і США буде головною темою зустріч А. Меркель з Президентом Джорджом Бушем. Німецький канцлер вирушить до Вашінґтону 5 січня.

М. Саакашвілі проти „терору“ Кремля

ТБІЛІСІ, Грузія. — Президент Грузії Михаїл Саакашвілі звинуватив Москву у намаганні зруйнувати його країну шляхом запровадження економічного ембарґо, використовуючи терористичні методи. М. Саакашвілі заявив, що всі пам’ятають як Росія оголосила енерґетичну бльокаду у найхолодніші зимові дні минулого року і залишила грузинських дітей без тепла. Президент Грузії додав, що Росія витратила мільйони, переконуючи не вкладати гроші у грузинську економіку. Президент М. Саакашвілі згадав російську заборону на цілу низку товарів грузинського виробництва і вибухи на шляхопроводі на початку цього року, які призвели до припинення енерґопостачань посеред минулої зими. На додаток, сотні грузинів було депортовано з Росії. М. Саакашвілі також підкреслив, що Росія використовує методи брудної політики з тим, аби дестабілізувати бунтівні реґіони Грузії. Відтоді, як уряд М. Саакашвілі прийшов до влади 3 роки тому, грузинське керівництво дбало про встановлення тісніших зв’язків зі Заходом, намагаючись уникнути впливу колишніх радянських господарів з Кремля.

Болгарія і Румунія приєдналися до ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. — Як повідомили 1 січня у прес-службі Еврокомісії, це приєднання завершить п’яте коло розширення ЕС, яке мирним шляхом об’єднає Західну та Східну Европу. Президент Еврокомісії Жозе Мануель Барозу з нагоди приєднання двох нових країн до ЕС назвав 1 січня історичним днем. „Я вітаю громадян та провідників Болгарії та Румунії за їхню сміливість, визначеність та працю щодо підготування до членства”, - сказав він. У свою чергу, комісар ЕС з питань розширення Олі Рен також привітав народи обох країн. „Вони заслуговують на привітання за вражаючі реформи у посиленні демократії, модернізації їхніх країн, перетворення судової системи на більш ефективну та незалежну“, – зазначив він. 1 січня О.Рен і міністер закордонних справ Німеччини, яка головуватиме в ЕС з 1 січня 2007 року, Франк-Валтер Штайнмайєр відвідали культурну столицю 2007 року - місто Сібу (Румунія), після чого взяли участь у церемонії підняття прапору ЕС біля будинку уряду Румунії в Букарешті, а також і в урочистому піднятті прапору ЕС на площі Олександра Невського у Софії (Болгарія). Болгарія та Румунія подали заяви на членство в ЕС у 1995 році. У 2004 році було укладено угоду про членство, а остаточне рішення щодо приєднання цих країн з 1 січня 2007 року було ухвалено у вересні 2006 року.

Новорічне звернення Фіделя Кастро

ГАВАНА, Куба. — Кубинський президент Фідель Кастро у новорічному зверненні, яке від його імені 1 січня зачитали засоби масової інформації, сказав, що процес його видужання після операції буде тривалим. Він підкреслив, що бій за життя ще не втрачено. 80-річний провідник, якого не бачили на людях вже понад п’ять місяців, повідомив, що пильно стежить за важливими світовими та внутрішніми подіями, про які йому розповідають ключові високопосадовці. Еспанський хірург, який нещодавно оглядав президента Кастро, сказав, що той відходив від операції належним чином, що в нього не було раку і що наразі йому не потрібні подальші хірургічні втручання. Брат Фіделя, Рауль Кастро, який є міністром оборони, продовжує керувати країною.

У столиці Таїлянду прогриміли вибухи

БАНҐКОК, Таїлянд. — 31 грудня в столиці Таїлянду сталися вибухи, у вислідї яких загинули три і постраждали більше 20 осіб. Вибухів у Банґкоку було щонайменше сім. Один з вибухів стався біля автобусної зупинки, розташованої в центрі міста недалеко від Пам’ятника Перемоги, у двох торгових центрах („Big C“ і „Seacon Square Shopping Mall“), а також біля китайського святилища. В останньому випадку вибуховий пристрій, як повідомляється, був захований у смітєвій бочці. Біля супермаркету „Big C“ вибухнула ґраната, кинута з розташованого поряд пішохідного моста. Поки відповідальність за вибухи на себе ніхто не взяв.

Словенія ввела евро

ЛЮБЛЯНА, Словенія. — 1 січня Словенія стала тринадцятою державою Евросоюзу, на території якої в обіг введено єдину европейську валюту. Ця країна, що знайшла членство в Европейському співтоваристві в 2004 році, стала першою з колишніх членів Варшавського договору, що перейшла на єдину европейську валюту. Словенський толар проіснував як національна валюта країни з 1991 року, коли Словенія вийшла зі складу Юґославії. У побуті словенці вже давно мали справу з наявними евро - з березня минулого року всі ціни в крамницях Словенії були позначені як у толарах, так і в евро. Як і після впровадження наявного евро в 2002 році в західньоевропейських країнах, у Словенії цей перехід також привів до значного росту цін, насамперед на товари широкого вжитку.

Відколовся арктичний крижаний острів

ОТАВА. — На півночі Канади відкололась частина арктичного крижаного острова Елесмер завбільшки 66 квадратних кілометрів. Ця площа зіставна з територією, яку займає район Мангетен у Ню-Йорку. За оцінками науковців, наступного літа ця крижана маса може загрожувати кораблям та нафтовидобувним станціям у реґіоні. Причиною розколу крижаного масиву, який почався ще минулого року, називають ґльобальне потепління.

За матеріялами ЗМІ

Страчено колишнього диктатора Садама Гусейна

БАГДАД, Ірак. — Колишнього президента Іраку Садама Гусейна було страчено через повішення на світанку в суботу, 30 грудня 2006 року. Смертний вирок підписав прем’єр-міністер Нурі аль-Малікі. Іракське телебачення продемонструвало відеозйомку останніх хвилин життя екс-президента. Він перебував зі зашморгом на шиї в оточенні охоронців у масках і виглядав спокійним. Екс-президент відмовився надягати на голову мішок і тримав у руках Коран. Свідками виконання смертного вироку були лікар, адвокат, представники державних органів і мула. Уряд наголосив, що Садам Гусейн був злочинцем і його страта покладе край „темному минулому” Іраку. Телебачення демонструвало масові святкування у шиїтських районах країни, де люди не приховували радости від смерти екс-президента. Натомість у сунітських районах страта С. Гусейна викликала хвилю обурення, і оглядачі не виключали загострення насильства. Американські та іракські підрозділи по всій країні приведено до стану підвищеної готовности.

С. Гусейна поховали у його рідному селі Авджа, неподалік Тікріту, на північ від Багдаду. Прем´єр-міністер Іраку Нурі аль-Малікі привітав страту С. Гусейна і закликав до співпраці тих його прихильників, які не заплямували себе злочинами. С. Гусейна стратили в висліді вироку справедливого суду, заявив Президент США Джордж Буш. Такої ж позиції дотримуються Великобританія та Австралія. Смертний вирок колишньому іракському провідникові підтримали Ізраїль та Іран. Натомість Евросоюз та правозахисники осудили страту. В оприлюдненій в неділю, 31 грудня, заяві представник російського міністерства закордонних справ Михайло Каминін назвав страту розправою і відкритою наругою над гуманістичними цінностями. Він поклав відповідальність за все, що коїться в Іраку на тих, хто направляв до цієї країни свої війська. Низка світових провідників, противників смертної кари, закликали іракську владу не виконувати смертного вироку. Проти смертного вироку висловився Папа Бенедикт XVI.

С. Гусейнові було 69 років. З 1979 року він був керівником Іраку. За роки його правління загинули тисячі його політичних противників, жорстко переслідували представників шиїтської і курдської громад. Поховання відбулось через день після його страти. Присутніми на ньому були лише найближчі родичі померлого. Двоє його синів, які загинули в сутичках з американськими військовими в 2003 році, також поховані там.

Тим часом в Інтернеті з’явились неофіційні відеозйомки, можливо, зроблені за допомогою мобільного телефону, на яких нібито зображені останні хвилини життя Садама. На тих кадрах можна почути обмін взаємними образами між колишнім президентом та присутніми на страті. В певний момент чути, як люди вигукують ім’я Моктади аль Садра, відомого шиїтського клерика, батька якого вбили аґенти С. Гусейна.

Спостерігачі кажуть, що останні відеозйомки можуть стати причиною звинувачень з боку адвокатів С. Гусейна, що судовий процес над колишнім президентом не був справедливим.

Новорічна Україна на світлинах київських фоторепортерів

ПУТИВЛЬ. – Ролю Снігуроньки на відкритті новорічної ялинки в місті 26 грудня 2006 року грала директор будинку культури Ірина Сахарова, яка вже 15-ий рік поспіль стає Снігуронькою під час новорічних свят – з косою, яка не поступається косі провідниці БЮТ. Фото УНІАН

КИЇВ. – 28 грудня 2006 р. активісти об'єднання „Велика Україна" біля міської ради вимагала проведення місцевого референдуму щодо позачергового припинення повноважень посадника міста Леоніда Черновецького та Київської ради. Пікетувальники випустили у небо зображення Леоніда Черновецького у скафандрі. Фото УНІАН

КИЇВ. – У найбідніших людей з'явилася надія: 28 грудня 2006 року Президент України Віктор Ющенко підписав Закон про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування щодо гарантій і прав окремих категорій пенсіонерів. Можливо, у новому році ця жінка вже не проситиме милостиню на Майдані Незалежности в Києві. Фото УНІАН

БРОВАРИ. – Порося на одній з вулиць міста марно намагається втекти від хлопчика – воно вже стало символом 2007 року, який за східнім календарем буде роком Червоної вогненної свині. Рік Свині завершує 12-річний цикл китайського гороскопу. Фото УНІАН

Як син прем'єра літав до Америки

...Сталося це в грудні. Через два дні після того, з летовища „Бориспіль" до Вашінґтону вилетів ще один літак, в якому перебували 25-річний син прем'єра Віктор Янукович, його колеґи-депутати від Партії Реґіонів – Василь Хара, Микола Круглов, Олена Нетецька, помічниця депутата Антона Пригодського на ім'я Анжела, представники трьох підприємств – „Укрзалізниці" (виконуючий обов'язки гендиректора Анатолій Чубинський), Харківського авіяційного заводу та компанії „Укртранслізинг".

Антон Пригодський до США вирушив літаком разом з прем'єром, а повертався в Україну з депутатами-реґіоналами.

Олігарх А. Пригодський – ключова постать у цій історії. Він – голова комітету з питань транспорту Верховної Ради, один з найбільш наближених соратників Віктора Януковича-старшого. А. Пригодського називають „любим другом" нинішнього прем'єра. Зокрема писалося багато про маєток, який начебто має В. Янукович біля Нікітського ботанічного саду в Криму, котрий значиться за фірмою „Дельфін-2001", заснованою компаніями А. Пригодського. А. Пригодський також не є чужим до Рината Ахметова – у них є спільне підприємство, пов'язане з вантажними перевезеннями залізницею. Його фірма „Міжреґіональний промисловий союз" має 9 відс. „Укртранслізингу", в компанії Рината Ахметова „Лемтранс" – 43 відс. Держава володіє близько 48 відс.

Загалом до США вилетіло 11 осіб. Сам Янукович-молодший досить туманно розповів про мету своєї візити до США: „Мені кажуть: треба поїхати! Ну що ж – треба, то треба! Давайте поїдемо! А чому б ні?!".

Олена Нетецька не була здивована, коли дізналася про лет до Америки: „Мені сказали: треба з'їздити. Ну, треба – значить треба", – повторила вона майже дослівно у розмові з кореспондентом

Водночас у керівництві Партії Реґіонів наводять іншу версію: спочатку плянувалося, що до США полетять Богатирьова і Кушнарьов, однак, коли з'ясувалося, що Конґрес перебуває на вакаціях, вони відмовилися через низький рівень представництва на зустрічах.

Після тривалих спроб „Українській правді" вдалося вмовити Антона Пригодського вийти на зв'язок. Він повідомив, що візита відбувалася у рамках „міжпарляментських зв'язків".

– Чому тоді у делеґації були лише члени Партії Реґіонів?

(Закінчення на стор. 9)

ЦИТАТА ТИЖНЯ

Міністер охорони здоров'я України Юрій Поляченко, за фахом ортопед-травматолог, про боротьбу з похміллям після святкування Нового року:

„Якщо дуже важко зранку, то потрібно пити багато чаю з лимоном. Є також народний спосіб – розсіл, нового я нічого не придумаю".

„Українські новини", 26 грудня 2006 р.

З початком 2007-го

В редакційній останнього числа „Свободи“ за 2006 рік ми коротенько згадали найголовніші події в світі, в Україні, в українській громаді Америки. Що було, те було, і його вже не змінимо. Подякуймо Богові за все пережите, бо все без вийнятку, добре і недобре, вчить людську душу, поглиблює і просвітлює її.

В першому ж числі 2007 року доречно було б приставити долоню до чола і спрямувати очі далеко вперед, на горизонт: що нас чекає? Хтось подумає: як то що? Що сіємо, те й жнемо. Ні, для наших складних часів це занадто проста відповідь. Не раз і не два бачимо довкола себе, як сіють одні, а жнуть інші, як наслідки болюче падають на тих, хто стояв далеко від причин. Тяжко з цим змиритися, тяжко зрозуміти, хочеться сховати голову в пісок, як це роблять в мить небезпеки струсі. А треба ж діяти цілком навпаки: треба дивитися в очі долі сміливо, не кліпаючи, не відводячи погляду – й тоді вона усміхнеться, покладе нам руку на плече і виведе на те високе місце, звідки побачимо світ чи певне суспільство як систему зв'язків між ідеями, людьми, подіями і явищами, і збагнемо свою немалу ролю в тих зв'язках, ролю кожної людини. Збагнемо, що всі суспільні чесноти і вади беруть початок в чеснотах і вадах індивідуальних. А збагнувши це, будемо відповідно діяти в громадському і політичному житті, будемо особисто відповідальними під час різних виборів, президентських, парляментських – як в Америці, так і в Україні.

В Україні вибори – особливо доленосні, бо країна просто застрягла в перехідному періоді. Застрягла драматично поділеною: одна частина суспільства, щиро пориваючись в українську державну незалежність і українське національне відродження, вже залишила перевал позаду себе, інша, обтяжена гнітючим совєтсько-русифікаторським спадком, заціпеніла в минулому і небезпечно гальмує всю Україну. Хіба це не ображає – з 1 січня членом Европейського союзу стала невелика і небагата Румунія, а про велику і багату Україну навіть мови серйозної нема. Бо Україна передусім велика проблемами, а багата олігархами. Бо державна незалежність насправді все ще означає незалежність держави від свого ж народу. Бо одне з гасел Помаранчевої революції – „Бандитам – тюрми!“ здійснилося в протилежний спосіб: бандитам – депутатські крісла та високі урядові посади. Бо в сьогоднішньому уряді – вчорашні кучмівські міністри. Україно, застановися над цим псалмом Давидовим: „Скрізь ходитимуть нечестивці, якщо нечестиві з синів людських вивищаться“.

Й ось найсвіжіший, кінця грудня, соціологічний вислід так званого Універсалу національної єдности, котрий привів до влади Партію Реґіонів: і Президентові Вікторові Ющенкові, і прем'єрміністрові Вікторові Януковичеві вже не довіряють більше половини громадян України, а голові Верховної Ради Олександрові Морозові – аж 67 відсотків населення.

З певністю можна сказати, що від Партії Реґіонів Україна дочекається тільки одного – безнадійного відставання від цивілізованого світу, провінціялізації, яка „об'єднає“, але в неґативному сенсі слова, українські захід і схід. Еге ж, реґіонали тепер глибоко позасідають в урядові окопи, створять могутню кругову оборону, і повірять, що їм вдасться без кінця-краю морочити голови і „західнякам“, і „східнякам“. Марна віра! В світі нема несправедливости, що панувала б вічно. А тим більше – коли йдеться про країну, над якою ще витає дух Помаранчевої революції. Цей чистий і чесний дух неодмінно озветься і таки витягне Україну з трясовини „перехідного періоду“, таки об'єднає населення в народ, в націю, таки перетворить у дійсність ці слова Конституції: влада в Україні належить народові. Так буде, і ми віримо, що 2007 рік справді буде новим роком.

З Новим роком, українці всього світу!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про невідомий рік, що перед нами

Ось стоїть він перед нами, а може, – ми перед ним? Але як би воно не було – одне певне, що ми не знаємо, що він нам принесе, як не знають цього усі інші мешканці цієї плянети. Може, воно і добре, що ніхто не знає, що він принесе – а то було б, здається, дуже важко жити із знанням найближчого майбутнього. То ж краще вже іти у „невідоме“ і десь на дні душі таки надіятися, що „може, не буде аж так погано“ і що, може, переживемо багато гарного і радісного...

Як би, однак, не було, цей невідомий рік гряде, відколи пишемо ці рядки, вже ось тут, за нами, і чекає тільки, щоб увійти з усміхом або без нього і запанувати над нами. Якийсь неокреслений і нічим не виправданий переляк огортає нас на думку: „Що він принесе?“. Але одночасно знаємо дуже добре, що ми не зовсім безпорадні, бо і ми самі маємо певний вплив на обставини, на життя. А все ж ці останні дні року щоразу повні неспокою, непевности та запитань, на які нам ніхто не може відповісти. Скільки ще б нам дано долею таких днів пережити?

А тим часом довкруги удавана, а може часом і справжня радість в очікуванні оцього, що принесе наступний рік та що він має заховане у не відомих нікому кишенях?

Хтось навчав, що треба доконче зробити підсумки проминаючого року та ще до того „витягнути належні висновки“. Хтось навчав, що треба вірити у Божу справедливість та підкорятися Божій волі... Хтось навчав, що треба бути життєвим оптимістом та дивитися у майбутнє з ясної точки зору. Хтось пригадував, що ніколи не було ще так погано, щоб опісля не покращало. Хтось...

Так хочеться сьогодні, на закінчення „старого року“ з початком „нового“, ще дуже невідомого, викликувати тільки оптимістичні думки і надії на „краще“...

Коби, однак, можна це робити з повним переконанням і вірою, що „таки буде краще“... Але, як би воно не було і які думки сьогодні не „насідали“ б на нас – одне певне: буде так, як захоче Божа Воля, від якої нам нікому не можна далеко утекти.

Отож, дорогі мої читачі – бажаю Вам повної віри в оцю Божу Волю і в її якнайкращі наміри щодо Вас і Ваших найближчих!

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Листи з України і про Україну

Голова Центрального проводу ОУН (д) **Павло Дорожинський** надіслав з Києва копію звернення цієї організації до провідників України з приводу „рейдерських бандформувань" (так названо у зверненні угруповання, які масово привласнюють українські промислові підприємства). За 2003-2006 роки було штучно паралізовано працю двох тисяч підприємств, після чого вони перейшли у володіння цих угруповань. Така практика відлякує від України західних інвесторів, завдає великих збитків державній скарбниці. У зверненні запропоновано конкретні заходи щодо припинення цієї практики.

Письменник-журналіст **Фідель Сухоніс** з Дніпропетровська повідомив про запровадження в журналі „Бористен", де він є редактором, нового розділу „Не підлягає забуттю", в якому вміщуватимуться матеріяли з історії Голодомору 1932-33 років в Україні. Микола Лишик з Перт Амбой, Н. Дж., прислав спомин про Голодомор Лео Шнайдера, опублікований у виданні „The Janesville Gazette".

Проф. **Тарас Гунчак** переслав звернення поета, лавреата нагороди ім. Василя Стуса Мойсея Фішбейна з Києва до міністра закордонних справ Бориса Тарасюка на підтримку його діяльности у зв'язку з намірами уряду відправити міністра у відставку.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, відгукнувся на появу в тижневику розділу „Антицитата" і прокоментував висловлювання В. Жириновського як небезпечну маячню недруга України. Ю. Кравчук також пропонує провести серед читачів „Свободи" опитування про те, чи вважають вони Кубань, Задністров'я і Засяння частиною України.

З Кривого Рогу редактори місцевої української газети **„Промінь Просвіти"** дякують за інформацію про це видання у „Свободі" і сповіщають, що вже дістали з Америки доброзичливі відгуки.

Голова Черкаської асоціяції рентґенологів **Григорій Кінюк** в листі до редакції пише: „Перед українцями усього світу стоїть важке завдання – захистити незалежність Української держави. В Україні цілеспрямовано знищуються українська мова і культура. Як лікар я бачу, що безкоштовна медицина існує лише для владних структур. Хворі ж не мають коштів не тільки на лікування, а й на виявлення хвороби. Краще обладнання потрапляє до лікарень, які обслуговують еліту".

Галина Король з Фльориди переслала листа Анатолія Сазанського з Миргороду, який, у свою чергу, шле листа від народного депутата Левка Лук'яненка з схвальною оцінкою книжки „Відродимо славу України", що її видала у 2006 році літературно-видавнича студія „Ганнуся" в Миргороді.

Про те, як жінки з Української католицької церкви св. Марії в Брістолі, Па., ліплять і продають на користь громади вареники, розповіла місцева газета, а **Андрій Ружон** прислав цю публікацію до „Свободи".

Євген Стахів з Ню-Джерзі прислав копію статті з газети „Новое русское слово" про свято „Український день в Брукліні", що відбулося на початку грудня. Його провело Українсько-американське співтовариство євреїв, а участь у святі взяли Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, виконавчий директор УАКР Андрій Ластовецький та ін.

Нові поетичні твори прислали **Василь Шляхтич** з Польщі, **Катря Гуцал-Зоряна** з Мінеаполісу, а **Ярослава Кукіль** прислала вірш Євгена Кукіля з Брюховичів біля Львова.

Володимир Єфимов з Дніпропетровська надіслав дві статті – „Унікальна збірка жіночих сповідей" і „Про дніпропетровську пророчицю Блаватську", у яких розглядає різні прояви культурного життя свого міста.

Районне товариство інвалідів „Надія" з Чорткова Тернопільської области надіслало подяку усім добродіям, які підтримують це товариство. У списку – 41 назва і прізвище. Віддаючи належне жертовності наших читачів, ми шкодуємо, що не маємо можливости публікувати такі довгі списки.

Влучна правда від д-ра Романа Ричка

233 депутати Верховної Ради проголосували за Закон про Голодомор – геноцид української нації. Решта не визнає цього закону. Д-р Роман Ричок із Мейплвуду, Н. Дж. звертає свою і нашу увагу на два стержні, навколо яких „зав'язується" вирішення проблем в Україні – тема Голодомору і тема Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Д-р Роман Ричок розшукав в архіві лист Патріярха УПЦ Мстислава з 1978 року в справі вшанування пам'яти жертв Голодомору 1932–1933 років. Лист був зачитаний в церквах 23 квітня 1978 року (*„Свобода, ч. 48)*. Над цією темою і тепер треба постійно працювати, аж поки правда про Голодомор не ввійде в підсвідомість кожного українця, витіснивши комуністичну брехню.

В 2002 році я організовувала науково-практичну конференцію, присвячену 60-ій річниці УПА. Голова районної ради ветеранів війни Лисенко був проти ювілею УПА, він розповідав про злочини УПА. „А Голодомор?" – питаю я. „Ніякого Голодомору не було – відповів мені Лисенко. – Я радив своєму брату записатися в колгосп, він не захотів і помер з голоду". А скільки таких перевертнів маємо сьогодні?

Архіви могли б розповісти і про інші комуністичні злочини, що більш як пів віку замовчуються. Згадаймо національно-визвольну війну українського народу з військами КГБ 1946–1954 років. Яких тільки нісенітниць не повідомляють про ті часи. І ніяк не можуть второпати той факт, що на заході України була національно-визвольна війна. Пересічний виборець знає тільки негативів про захід, а тому голосуватиме за кого завгодно, аби не за „бандерівця".

Об'єднати схід і захід України може тільки історична правда, основана на архівних документах.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Ми маємо гарні пляни

Минулого року Український Інститут модерного мистецтва урочисто відсвяткував свою 35-ту річницю. 35 років Інститут самовіддано представляє і зберігає українське мистецтво і культуру в Чикаґо.

Наша праця нелегка і вимагає допомоги з боку громади. Станьте членом Інституту, допоможіть продовжити мистецькі програми, вже заплановані на наступний рік.

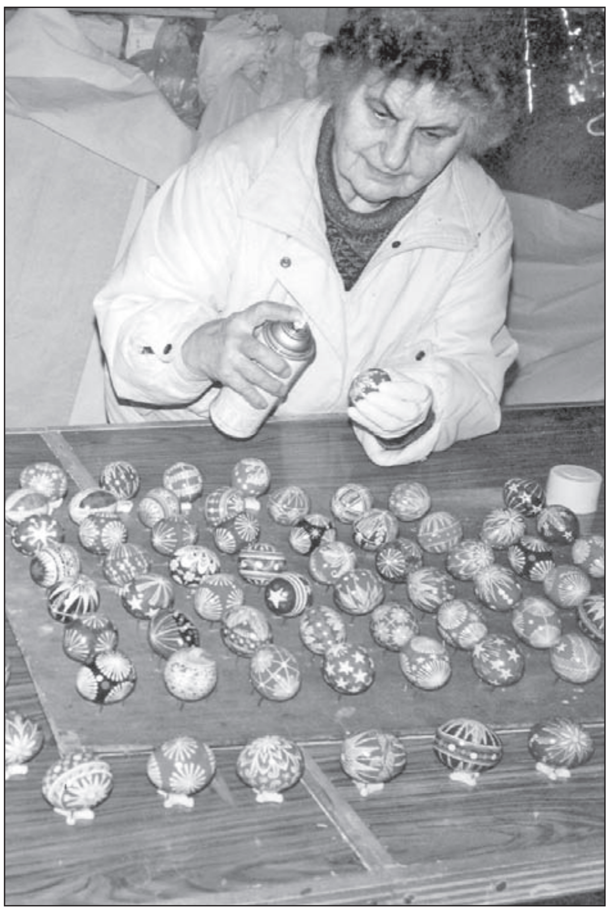
Інститут гордиться успішними виставками, які відбулись в 2006 р. Це декада абстрактного мистецтва, вечір з фільматографом Левом Казіміром. Успішним був наш „Щедрик", зокрема інтерпретація нашої щедрівки у виконанні Орберта Дейвіса і його ансамблю. Традиційну щедрівку виконав дитячий хор при школі св. о. Миколая, ансамбль „Жайвір", солістка Мирослава Кука та секстет, який діє при соборі св. Володимира і Ольги.

Наш успіх у минулому році дає нам змогу започаткувати ремонт приміщення Інституту. В цім намірі сподіваємося на фінансову поміч з боку громади. Нові літературні, музичні, мистецькі та фільмові програми вже заплановані. Приєднуйтеся до нас. Станьте членами нашої великої сім'ї і користуйтеся членськими привілеями.

Веселих Свят та щасливого Нового Року!

Оленка Прийма,
Чикаґо

Дві тисячі писанок на 2000 рік

Марія Вовк і її писанки

Для прославлення українського народу в Америці я вирішила на 2000 рік виготовити 2 тисячі українських писанок і малювала їх два з половиною роки вдень і вночі. Вибирала найкращі яєчка, чистила їх і розмальовувала, а після закінчення передала до американської катедри в Рочестері, де вони є й тепер, виставлені за склом. Мені вже 81 рік. До Америки приїхала у 1949 році військовим кораблем. Було нас 900 осіб на ньому. Зі мною були мій чоловік і маленька дочка. В океані співали українських пісень. Перед тим була в Німеччині на примусовій праці – шили парашути на фабриці. В Україні мої батьки мали багато поля і лісу в Устриках Долішніх.

Марія Вовк,
Рочестер, Н. Й.

Драматична виставка 1942 року

Влітку 1942 року мені було одинадцять років і я ходив тоді до четвертої кляси, яка в той час була „завершенням" освіти для дітей мого віку в окупованому німцями Києві. Навчання велося влітку, тому що зимою через холод в шкільних приміщеннях вчитись було неможливо.

Управа міста закликала населення принести фотоматеріяли, писані спогади та іншу документацію про кінець січня 1918 року, коли військо Овсієнка-Муравйова за наказом Леніна атакувало Київ, який зазнав значних ушкоджень в забудовах і тяжких людських жертв.

Того літа 1942 року наша кляса, яка начислювала близько 40 хлопців і дівчат, відвідала фотовиставку, організовану управою міста в нижніх приміщеннях Андріївської церкви. Виставка представила руйнування північних і північно-західних околиць міста – Лук'янівки, Куренівки і Подолу. Це було показано на фотографіях дуже описово і драматично. Вулиці були повністю зруйновані, купи цегли, черепиці і обгорілих дощок були не менші, ніж на Хрещатику в 1941 році, а може навіть багато більше.

Крім фотографій, були розвішені рукописні та машинописні спогади очевидців, які не побоялися тоді про це все особисто засвідчити. В українських історичних джерелах наводиться цифра п'ять тисяч жертв цивільного населення з рук червоноармійців Муравйова. Це була одна з найбільших канонад у військовій історії, коли Червона армія, оточивши Київ вогняним півколом, піддала українську столицю нищівній руйнації.

Радянська влада усунула всі руїни, прогалини і пустирі були забудовані або розчищені під парки. Тому в моїй пам'яті залишилася тільки ця драматична фотовиставка, про яку, можливо, ніхто, крім мене, не пам'ятає.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Миш.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Праворуч: Александра-Софія та Григорій-Данило Малони, доня і син Адріяни та Гаролда Малонів з Ню-Йорку, Н.Й., – нові члени 25-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку і внука забезпечили бабуся і дідусь Святослава та Стефан Качараї.

Ітан-Метю Гаврильців, син Елен-Креймер і Марка-Джеймса Гаврильцевих з Фоксборо, Масачусетс, – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся і дідусь Гаврильціви.

Імена найпопулярніших політиків

Від 15 до 21 грудня 2006 року Центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова опитав понад 2000 громадян України, мешканців усіх областей, столиці і Криму, з’ясовуючи їхню думку про підсумки року, владу, політиків, ситуацію в країні.

Згідно з дослідженнями, 26 відсотків респондентів політиком цього року назвали Віктора Януковича; 19,2 відсотка – провідника БЮТ Юлію Тимошенко і 8,6 відсотка – Президента Віктора Ющенка. Водночас 5,9 відсотка опитаних вважають, що політиком 2006 року є голова Верховної Ради Олександр Мороз, 2,9 відсотка – екс-глава МВС Юрій Луценко, 1,3 відсотка – колишній голова Верховної Ради Володимир Литвин, і 1,2 відс. – провідник КПУ Петро Симоненко. Було тяжко відповісти на це запитання для 13,1 відс. опитаних, а 9,7 відс. взагалі сказали, що людини, яку можна було б назвати політиком року, немає.

Частина цього дослідження стосувалася виборів. Якби вибори до Верховної Ради відбулися тепер, то перемогу на них здобула б Партія Реґіонів – за це висловилися 26,4 відс. усіх опитаних. Тих, хто реально взяв би участь у голосуванні й при цьому готовий підтримати „Реґіони”, дещо більше – 32 відс. За Бльок Юлії Тимошенко проголосувало б 20,2 відс., а тих, хто взяв би участь у голосуванні, – 25,1 відс. За бльок політичних партій „Наша Україна” віддали б свої голоси 8,2 відс. та 10,6 відс. виборців відповідно.

Комуністичну партію готові підтримати 3,8 відс. та 4,7 відс. опитаних, а за Соціалістичну партію голосували б 3,9 відс. та 4,2 відс. респондентів. За даними опитування, 9,2 відс. взагалі не відвідали б виборчих дільниць.

Любомира Ремажевська,
„Львівська газета“

ЗБОРИ ВІДДІЛУ УНС
Неділя, 28 січня 2007 р.

Бріджпорт, Конн. Управа Відділу повідомляє всіх членів про Річні загальні збори 59 відділу „Українська Січ“, які відбудуться в церковній залі св. Покрови при вулицях Noble та Barnum о годині 2-ій по пол. У програмі: звіти уступаючої Управи, дискусія, вибір нової управи. Зараз після зборів відбудеться товариська зустріч. Запрошуємо не тільки членів, але усіх зацікавлених діяльністю УНС. По інформації телефонувати до:

Т. Сливінського, Голови відділу (203) 375-6995; Рек. секретаря І. Гайди (203) 251-4530; Фінанс. секретаря Б. Добущака (203) 723-4304.

Як син прем’єра...

(Закінчення зі стор. 5)

– Тому що для неофіційного контакту нам так було легше.

Янукович-молодший окремо від інших депутатів поїхав з Вашінґтону прогулятися до Ню-Йорку.

Українські гості не оформляли відрядження у Верховній Раді для поїздки в США, що є порушенням, бо на тому тижні депутати мали працювати в комітетах. Однак, головне – найнятий літак, яким полетів до Америки син Януковича та інші депутати. Це була машина західньої авіокомпанії, оскільки у сальоні працювали англомовні стюардеси. Марку літака ніхто назвати не зміг. Приватний літак, яким полетів до Америки син Януковича, був кращим, ніж державний, бо літак Януковича-старшого був змушений сідати на ірляндському летовищі. Вартість лету до США з Києва та назад, як повідомили в компанії „Челендж Аеро", сягає 250 тисяч евро.

У компанії „Аеростар" повідомили, що раніше в них не було замовлень на чартер до Америки через космічно високу вартість цього лету. „В Україні немає чартерних літаків, які можуть полетіти США. Їх можна замовити в Европі. Для безпосадкового лету до Вашінґтону потрібен літак типу „Гольфстрим", - розповів представник „Аеростару".

Чартерна авіяція – це сервіс для мільйонерів, але аж ніяк не для депутатів чи керівників державної компанії „Укрзалізниця", яка дісталася їм на межі банкрутства. Хто платив за те, щоб група українських гостей, до числа яких входив Янукович-молодший, могла із задоволенням злітати до США? Це виявилося найбільшою загадкою. Син прем'єра стверджує, що не знає. Антон Пригодський ухилився від відповіді: „Це була неофіційна делеґація, яку запрошували мої особисті друзі“.

Якщо за літак для депутатів від Партії Реґіонів платила приватна американська фірма – значить, їй це було дуже потрібно. Протягом тижня „Українська правда" намагалася отримати якусь відповідь від фірми, яка хоче продавати в Україну будівельне устаткування.

На запитання, чи платили вона за чартер, заперечення не настало. На припущення, що прийняття за рахунок фірми сина прем'єр-міністра виглядає як намагання таким чином отримати державні контракти в Україні, представниця відмовилась спілкуватися далі. Враховуючи викладене, уже виборцям Партії Реґіонів слід вирішувати: чи не формується залежність реґіоналів від комерційної фірми з США, якщо вона ладна йти на безпрецедентні – за американськими мірками – витрати? Чи не переходять депутати у статус прикриття для комерційних інтересів Пригодського?

Підозри навколо цієї таємничої поїздки в США існуватимуть доти, доки її українські та американські організатори не скажуть всієї правди.

„Українська правда“

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вшанували пам’ять Єпископа Василя Величковського

БОСТОН - „Мати серед членів родини святого є і великою честю, і ще більшою відповідальністю“, каже Христина Давидович-Ґамота з Лексінґтону, Мас., котра разом з кузинкою д-ром Танею Ніколіч з Заґребу, Хорватія, згадували про їх діда-вуйка, Єпископа Василя Всеволода Величковського. Він помер у Вініпезі у 1973 році, і був беатифікований Папою Іваном Павлом II під час візити останнього в Україну в червні 2001 року.

Д-р Т. Ніколіч приїхала в Північну Америку для участи у медичній конференції, яка відбувалася в Торонто, і одночасно використати можливість зустрітися з родиною.

„Ми маємо родину в Канаді, у Сполучених Штатах, в Арґентині, Бельґії, Хорватії та Україні. Наші корені простягаються до трьох галицьких священичих родин: Давидовичів, Теодоровичів і Величковських. З цих родин вийшли священики і монахині, які служили Українській Католицькій Церкві понад чотириста років. - каже д-р Т. Ніколіч. – Сестра Єпископа Величковського була моєю бабусею, а її батько був священиком у Станіславові. Вона познайомилася з моїм дідусем у Львові, коли той навчався на архітектурному факультеті в університеті. Він був сербом із Заґребу, який перейшов на український католицизм, щоб одружитися з моєю бабусею. Після закінчення навчання обоє оселилися в Заґребі. Вони продовжували розмовляти між собою українською, навчили цієї мови мого батька, а також всіх решта членів сім’ї. Вони підтримували тісний зв’язок з Україною і впритул цікавилися трагічною долею церкви, а також долею дідового брата. Коли дідів брат перебував у Воркуті, мої бабуся і батько писали петиції до Верховної Ради СССР, в яких просили помилування і звільнення дідового брата“.

Др. Тетяна Ніколіч (зліва) та Христина Давидович Ґамота, внучаті племінниці провідника Української Католицької Церкви, біля портрета Єпископа Василя Величковського (різьба по дереву, автор Андрій Мадай), який був беатифікований Папою Іваном Павлом II.

Єпископ Величковський народився 1 червня 1903 року в Станіславові, де й отримав освіту. У віці 15-ти років вступив до Української Галицької Армії, в якій служив протягом війни за незалежність України. У 1920 році вступив до Ордену Редемптористів і закінчив навчання в Академії Теології у Львові.

Він склав чернечі обіти убожества, чистоти і послуху, і отримав дияконські свячення з рук Митрополита Андрея Шептицького в 1925 році, а також був призначений інструктором в Малій семінарії Редемптористів в Збоїськах. Одночасно він проводив місії по всій Галичині. У 1935 році його призначили настоятелем монастиря Редемптористів у Станіславові, а в 1942 він отримав таку ж позицію в Тернополі.

Отець Величковський був заарештований в Тернополі в квітні 1945 року, після того, як він організував масовий похід, що складався з приблизно 20,000 вірних, які читали вервицю і протестували проти радянської політики. Він був висланий до Києва для допиту і засуджений до смертної кари. Після кількох місяців очікування його вирок було замінено 10-ма роками ув’язнення і важкої фізичної праці в копальнях Воркути. Його було звільнено в 1955 році і дозволено повернутися до Львова.

У 1958 році Ватикан таємно обрав його Єпископом і аж у 1963 році, після того, як він отримав телефонний дзвінок від, на той час Митрополита, Сліпого, який наказував йому негайно приїхати в Москву, перед звільненням останнього і його від’їзду до Риму, Єпископ Величковський був таємно висвячений Сліпим в номері його московського готелю.

Єпископ Величковський повернувся до Львова і продовжував підпільно служити Єпископом аж до свого повторного арешту в 1969 році і засудження до трьох років важкої фізичної праці в Комунарську. Наприкінці терміну арешту його було звільнено із забороною повернення в Україну, і майже відразу вислано в Заґреб. Після короткого перебування в Заґребі і Римі Єпископ Величковський оселився у Вінніпезі, де й помер у червні наступного року.

* * *

Телевізійна Мережа Вічного Слова (The Eternal Word Television Network (EWTN)) та міжнародна католицька кабельна мережа (The international Catholic cable network) випустили годинну документальну програму про життя Єпископа Величковського, що вперше вийшла на екрани 22 червня 2006 р. Подальшу інформацію можна отримати на вебсайті мережі: www.ewtn.com.

Петро Волощук
(переклад Ярини Якуб’як)

Освячено парафіяльний дім в Норт-Порті

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – В неділю, 3 грудня, в парафії Собору Входу в Храм Пресвятої Богородиці відбулася канонічна візитація Владики Роберта Москаля. Архиєрейську Літургію відправляв Владика Роберт в супроводі пароха о. Северина Ковалишина і греко-католицьких священників та диконів з околиці Фльориди, що належать до епархії св. Йосафата в Пармі. В цій Архиєрейській Літургії брав також участь новоінтронізований єпископ римо-католицької епархії у Венисі, Фльорида, Френк Девейн. Під час літургії Владика Роберт довершив висвячення диякона Річарда Вільгельма з Апопки , Фльорида, і посвятив ікони новоіменованих мучеників Української Церкви.

Опісля відбулося урочисте посвячення новозбудованого Парафіяльного дому і канцелярії нашої парафії, а завершено цей празник бенкетом. Запрошені гості були отець мітрат протоєрей Михайло Борисенко і отець протоєрей Іван Фатенко, котрі репрезентували православну парафію св. Андрія з Норт-Порту.

Власники української будівничої фірми „Трайдент“ не тільки збудували, але стали також меценатами Парафіяльного дому. Спільними зусиллями ми зуміли додати цей дім до прекрасної церкви, над будовою якої працювали вже літами попередні парохи. З них присутні на цім великім святі були отці мітрати-емерити Маттей Берко і Володимир Волощук.

Церковний хор під професійною дириґентурою Люби Інґрам співав під час відправи. Бенкетовий комітет очолила Ліда Білоус, а наша кухня, якою вміло провадить Ліда Марусин, подбала про смачні страви. Помагали в кухні також членки місцевого Сестрицтва, головою якого є Зіна Ференц. Провадили прийняттям Орест Білоус і Михайло Яримович. Проклямацію від Управи міста Норт-Порту, якою оголошено день 3-го грудня Днем Єпископа Роберта Москаля, прочитали Ігор Гронь і Богдан Лехман.

Перед бенкетом діти парафії Маттея Ковалишин, Адам Гендерсон, Наталія Гончарук, Джефрі Тампсон і Калина Тампсон деклямували українські вірші, що їх навчила їмость Галина.

Після полудневого прийняття слідували привітання від о. пароха Северина Ковалишина, Владики Френк Дейвена, о. мітрата Михайла Борисенка і Владики Роберта Москаля. Закінчено це святкування короткою програмою. Христина Боднар-Шелдон заспівала новий твір – „Тобі Молитва і Подяка“ (слова Мирона Радзикевича, музика Ореста Лазора) і „Владико неба і землі“ з фортепіяновим супроводом Ореста Лазора, який також виконав свою нову композицію „Пісня без слів“.

Ліда Білоус, голова бенкетового комітету, закриваючи це дуже вдале святкування, дякувала Владиці Робертові за присутність і за те, що призначив нам такого талановитого пароха – о. Северина Ковалишина. Кожної неділі він виголошує надзвичайно глибокі проповіді, які помагають зміцнити нашу віру. Отець Северин також заініціював і провадить кляси катехизму для дітей нашої парафії разом з їмостю Галиною. Перед кожною клясою він відправляє Службу Божу для дітей, з надзвичайно цікавими поясненнями. Ці діти – майбутнє нашої парафії.

Роксоляна Яримович

Зліва: римо-католицький Єпископ Френк Девейн і Владика Роберт Москаль під час посвячення Парафіяльного дому в Норт-Порті.

Доповідь д-ра Юрія Савчука про клейноди гетьманів

Д-р Юрій Савчук розповідає про клейноди

НЮАРК, Н. Дж. – Комітет допомоги Україні („Приятелі Руху") 18 грудня з ініціятиви проф. Тараса Гунчака запросив на зустріч д-ра Юрія Савчука, старшого наукового співробітника Інституту історії НАН України, фахівця у царині української геральдики та прапорництва, співавтора проєкту Великого державного герба України. Тема доповіді – „Гетьманські клейноди та особисті речі Богдана Хмельницького з музеїв Европи". Зацікавлення присутніх науковими пошуками вченого зумовило розширення теми, адже вчений опрацював 19,000 архівних справ у музеях і фондосховищах України, Польщі, Ш веції, Росії, США. Найвагомішим здобутком д-ра Ю. Савчука стало виявлення у Військовому музеї у Стокгольмі прапора фундатора Української козацької держави гетьмана Богдана Хмельницького, що стало також неоціненним скарбом для нашої нації та відродження її історичної пам'яті. Свою розповідь учений доповнював рідкісними ілюстраціями. Деякі клейноди з музеїв Росії вперше демонструвалися перед присутніми, оскільки в радянські часи вони зберігалися в спецфондах.

Слід зазначити, що свої пошуки вчений провадив при дуже символічній підтримці благодійних установ. У 1995–2004 роках його наукові дослідження підтримувала польська наукова фундація „Каса ім. Юзефа Міновського". Своє зацікавлення студіями молодого вченого виявила також Швеція, яка у 2003 р. в особі Шведського інституту – структурного підрозділу Міністерства закордонних справ Королівства Швеція – надала Ю. Савчуку місячну стипендію з метою ознайомлення з Державною колекцією трофеїв, яка зберігається у Королівському військовому музеї у Стокгольмі. УВАН у США двічі підтримувала наукові пошуки д-ра Ю. Савчука скромною стипендією і переконалася в солідності його наукового рівня. Високий професіоналізм вченого належно оцінив Комітет допомоги Україні, надавши йому навесні цього року стипендію. А тепер, після доповіді, Микола Дармохвал від імені Комітету допомоги Україні подарував йому комп'ютер, а Роман Ричок запропонував виділити кошти для подорожі Ю. Савчука в Туреччину з метою подальшого пошуку козацьких святинь.

У 2009 році Україна відзначатиме 300-ліття з дня смерти гетьмана Івана Мазепи. У своїй доповіді д-р Юрій Савчук нагадав про вшанування 250-ліття з дня смерти гетьмана Мазепи у діяспорі і високу активність та відповідальність української громади з цієї нагоди. Над вивченням ювілейних матеріялів та пошуком пам'ятних речей І. Мазепи д-р Ю. Савчук працює нині в УВАН. Комітет допомоги Україні в особі Миколи Дармохвала, Романа Ричка, Романа Воронки, Тараса Гунчака надає допомогу вченому у цій надзвичайно важливій для України справі.

Т. С.

Микола Дармохвал (зліва) подарував д-рові Юрієві Савчуку комп'ютер

Фундація „Україна - США" надала українським студентам стипендії

ВАШІНҐТОН. – Фундація „Україна-США" нагородила стипендіями 41 видатного студента в Україні (на загальну суму 24,000 дол.) через Стипендійний Фонд родини Сутаруків. Стипендіяти з міст Дубно (Рівненська область) та Нетішин (Вінницька область) отримали від 300 дол. до 1,500 дол. за успіхи у навчанні та вивченні англійської мови. Стипендія допомогла студентам продовжити освіту у різних університетах України – в Києві, Львові, Харкові, Тернополі, Луцьку та інших містах. Віце-президент Фундації „Україна-США" Іван А. Кунь та координатор проєктів Христина Соневицька вручили стипендії на церемонії нагороди, що проходила в місті Дубно у жовтні 2006 року.

Коментуючи вручення стипендії, Іван А. Кунь зазначив: „Нам дуже приємно співпрацювати з Фундацією Сутаруків, особливо з Кетрін Мейєр, яка є координатором Фундації родини Сутаруків. Допомагаючи одному студенту стипендією, ми сприяємо зміцненню взаємин між Україною та США".

Щоб зробити внесок до Стипендійного фонду родини Сутаруків або розпочати програму підтримки стипендіями студентів у Вашому рідному місті, селі, містечку в Україні, будь-ласка, звертайтесь до Івана А. Куня за електронною адресою: jkun@usukraine.org" або телефоном (202) 223-2228.

Марта Мацелюх

Група українських студентів, які отримали стипендії від Фундації „Україна – США" з віце-президентом Фундації Іваном А. Кунем (стоїть крайній зліва) та координатором проєктів Христиною Соневицькою (стоїть крайня справа).

Бенкет „Приятелів УКУ"

ДІТРОЙТ, Миш. – 3 грудня в Українському культурному центрі у Ворені зібралася численна громада на зустріч з професором Українського католицького університету Мирославом Мариновичем, першим віце-ректором УКУ, а також дорадником Патріярха Любомира Кардинала Гузара з екуменічних справ.

Відкрив зустріч голова ділового комітету д-р Борис Легета, надавши слово своєму заступникові, судді Любомиру Яхницькому, який розповів про активну участь громади в діяльності Української католицької освітньої фундації (УКОФ). Благословив трапезу о. декан Володимир Петрів. На святковому обіді грала ліричні мелодії Ольга Соловій. При каві і солодкім присутні подивилися фільм „УКУ в об'єктиві".

З цікавою промовою виступив президент УКОФ Джон Кирі. Зі споминами про навчання в УКУ виступили Роман Завійський, доктрант Оксфордського університету в Англії, та його дружина Галина, яка продовжує навчання в США, доглядаючи їхнього 14-місячного синочка Данилка, який також був присутнім на зустрічі. Вони склали щиру подяку за допомогу всій громаді, а особливо подружжю інженерові Любомирові та Наталії Гевкам, які фінансують їхнє навчання в Англії та в США за умови, що Роман та Галина після студій повернуться працювати в Україну. Молода пара на знак вдячности вручила своїм спонзорам мистецьки написану в Україні ікону Святої Трійці.

З головною доповіддю „Український католицький університет: відповідаючи на потреби українського суспільства" виступив проф. Мирослав Маринович. Слухачі знають його особистий приклад на всіх етапах складного життя, від участі в Українській Гельсінській Групі, десятилітнього ув'язнення в концтаборах СССР до нагородження орденами „За мужність" в Україні та Кавалерським хрестом ордену „За заслуги" в Польщі.

(Закінчення на стор. 13)

Новий виконавчий директор в Осередку

Софія Качор з іконою 1788 року „Діва Одиґітрія“.

ВІНІПЕҐ, Канада. – Рада директорів Осередку Української культури й освіти з приємністю повідомляє про призначення Софії Качор виконавчим директором і керівником колекцій. Вона досконало знає музейну й архівну справи, в минулому вже була куратором і виконавчим директором в Осередку, брала активну участь в екзекутивах Асоціяції музеїв Манітоби, Багатокультурного комітету музеїв Манітоби та Манітобської федерації спадщини. С. Качор добра знана зі своєї активности в українському громадському житті, була на відповідальних постах у радах директорів різних організацій на всеканадському і місцевому рівнях – наприклад, в КУК та в Пласті, Організації Української Молоді Канади. Конґрес Українців Канади нагородив її Шевченківською медалею за вагомий вклад у розвиток українського громадського життя в Канаді. Тепер С. Качор очолює Раду директорів Кредитової кооперативи Північного Вініпеґу і є директором Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка.

„Призначення Софії Качор, її особливе знання і досвід принесуть нам користь й послужать найважливішим потребам Осередку“, –заявив Кость Романюк, президент Ради директорів Осередку.

Заснований в 1944 році, Осередок належить до всеканадських громадських установ, його місія полягає у збереженні української культурної спадщини в Канаді, утриманні музею, архіву, бібліотеки і мистецької ґалерії. Протягом років його керівниками були такі громадські діячі, як Тетяна Кошиць (дружина Олександра Кошиця), д-р Павло Маценко, сенатор Павло Юзик, Володимир Климків і проф. Ярослав Розумний.

Сьогодні колекції Осередку охоплюють мистецькі й етнографічні матеріяли приблизно від половини XVIII століття. Між ними є документи багатьох громадських організацій і громадських діячів, а також рідкісні книги й періодика, фотографії і, щораз частіше, різні зорово-слухові матеріяли. Осередок надає послуги дослідникам, влаштовує ескпозиції, провадить різні культурні майстерні.

За докладнішими інформаціями можна відвідати сайт Осередку www.oseredok.org або звертатися до Богдани Башук: (204) 942-0218, електронна адреса: b.bashuk@oseredok.org

Богдана Башук

Щедрий дар для УКУ: понад 353 тис. дол.

НЮ-ЙОРК. – 5 листопада 2006 р. в Українському Народному домі вдбулася зустріч з ректором Українського Католицького університету у Львові о. д-ром Борисом Ґудзяком. Ціллю зустрічі, вже третьої з черги, було зібрати фонди на УКУ. І ця зустріч дала переконливий вислід: понад 353 тисячі долярів.

Голова комітету Микола Галів, відкриваючи зустріч, привітав о. Бориса і проректора Тараса Дубка, о. пароха церкви св. Юра у Ню-Йорку о. Варнарда Панчука, ЧСВВ, і о. Юрія Базилевського з Української православної церкви, присутню маму о. Бориса Ярославу Ґудзяк, керівників українських організацій і установ, членів української громади Ню-Йорку та околиць, а також неукраїнців, які є великими ентузіястами УКУ, зокрема голову Української Католицької Освітньої Фундації Джона Курі і проф. УКУ д-ра Джефрі Вілза. Це справді було небуденне явище – що стільки людей прийшло на цю зустріч і урочистий обід, щоб підтримати велике діло, котре було мрією Слуги Божого Андрея і Патріяра Йосифа - Український Католицький університет у Львові. Співведучий програмою Орест Кизик попросив до слова о. пароха Вернарда Панчука, ЧСВВ, який провів молитву і поблагословив трапезу.

Ярослав Терлецький висвітлив фільм під назвою „Життя Українського Католицького університету“. Про завдання й працю Української Католицької Освітньої Фундації розповів її президент Джон Курі. Фундація одержує пожертви на УКУ не тільки від української діяспори, але ще більше – від неукраїнців, так що найбільші видатки фундації покриваються з неукраїнських пожертв.

Д-р Тарас Дибко, проректор УКУ, докладно ознайомив присутніх з ситемою навчання в УКУ, з її розвитком, завданнями і проблемами.А розповідь студентки УКУ, преподобної сестри Теодори Шулак, про сучасну студентську молодь в Україні була своєрідною ілюстрацією картини, яку накреслив д-р Т. Дибко.

Головне слово під час трапези виголосив один зі засновників УКУ, його ректор о. д-р Борис Ґудзяк. Хоч у його словах відчувався сум за батьком Олександром Ґудзяком, який весною пішов у Божу вічність, о. Борис поділився радісною вісткою, що по довгих митарствах УКУ одержав в Україні державне визнання. Його студенти зрівняні зі студентами всіх інших навчальних закладів країни. Проте УКУ, на жаль, не одержує державних коштів на утримання, як інші університети України. „Сподіваюсь, – сказав о. Борис, – що не розчарую вас, коли припущу, що УКУ, мабуть, не буде великим університетом. Але він уже є і буде унікальним. В ньому панує родинна атмосфера й дещо відмінна програма навчання. УКУ провадить активну виданичу діяльність. Вже вийшло друком декілька вагомих видань з богословської тематики. Наші випускники УКУ вже займають впливові становища у різних ділянках життя. Перед УКУ стоїть велика місія – відновити правдиву історію Київської Церкви рівноапостольного св. Володимира. Водночас поставити на високий рівень богословську науку в Україні. Тому ми надзвичайно вдячні українцям Америки за постійну підтримку, за щедрі пожертви, котрі уможливлюють нам успішну працю“.

Відтак виступила Аніса Савицька–Мицак, повідомляючи, що вона з братом Юрієм Савицьким створюють 20-тисячну фундацію при УКУ ім. о. Йосифа, Людмили і Зиновія Савицьких.

Професор УКУ Джефрі Вілз повідомив, що одна українська родина, анонімно дарує для УКУ 100 тисяч дол. На це проголошення авдиторія вибухла бурею оплесків. Честь і хвала тій родині за чудовий приклад!

Голова Ділового комітету М. Галів прочитав список жертводавців. На першому місці в ньому, після 100-тисячної суми, стоїть Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч“ у Ню-Йорку, яка двома частками подарувала для УКУ 75 тисяч дол. 20 тисяч дол. пожертвував Іван Муха. У загальному сума пожертв становила понад 353 тисячі долярів.

Молитву подяки і слово побажань успіхів для УКУ висловив о. Юрій Базилевський з Української православної церкви.

Микола Галів

Бенкет...

(Закінчення зі стор. 12)

Велике число організацій і прізвища окремих жертводавців, які склали свої пожертви напередодні бенкету, були поміщені в програмці, а деякі учасники зустрічі давали свої внески під час вечора і їхні імена оголосила скарбник ділового комітету Дарія Завадівська.

Кожен учасник свята одержав програмку вечора, яку естетично і привабливо виготовив д-р Б. Легета. В додаток до програмки було подано річний звіт про працю УКОФ та звіт про діяльність УКУ.

Протягом кількох місяців Дітройтський комітет приятелів УКУ на чолі з д-ром Борисом Легетою працював над підготуванням цієї зустрічі. Почесним головою комітету був о. Володимир Петрів, почесними членами – о. ігумен Данило Чайковський, о. Вейн Ручгі, о. Пилип Сендрик, о. Валерій Кандюк, о. Богдан Рибчук. До ділового комітету належали суддя Любомир Яхницький, Ірина Стадник, Дарія Завадівська, Василь Бойко, д-р Анна Бутрій-Блюй, Ліда Врублевська, Любомир Гевко, Мирон Городиський, д-р Микола Григорчук, д-р Марко Гудзяк, Рома Дигдало, д-р Богдан Заревич, Роман Лось, Роман Максимович, д-р Олена Паливода, Борис Потапенко, Ольга Соловій, Степан Феденко, д-р Юрій Фігач, Йосиф Шафранський. Діяли також ревізійний комітет, дорадники УКОФ. Їхня праця увінчалася успіхом: зібрано понад 84 тис. долярів.

Ніна Василькевич

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

<u>Всі члени, які вступлять до 31 липня 2006 року отримають торбинку з емблемою Союзівки</u>.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма

Ім'я і прізвище ______________________________

Адреса ______________________________

Місто ________________ **Штат** __________

Поштовий індекс ______________________________

Електронна пошта ______________________________

Телефон ______________________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

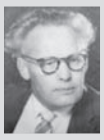
Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2006 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Січень 2007 р., ч. 77

В сторіччя Григорія Китастого

Григорій Китастий – бандурист і композитор, народився 17 січня 1907 року в місті Кобиляки на Полтавщині, в селянсько – козацькій співочій родині. Ще з молодих років він цікавився мистецтвом і брав участь в музичнім, драматичнім та співочому гуртках. На двадцятому році життя він вступив до Полтавського музичного технікуму на вокально-хоровий відділ. В 1930 році, по закінченні технікуму, вступив до Київського музично-драматичного інституту ім. Миколи Лисенка. Там він оволодів технікою гри на скрипці і корнеті. Але найбільше часу присвячував бандурі. В 1933 році Гр. Китастий перейшов на композиторський факультет та став хористом Київської Опери. З одного боку така праця давала йому можливість вивчати оперовий репертуар, а з другого боку давала матеріяльну базу для прожиття і допомоги своїм батькам в трагічний голодовий 1933 рік, коли вимирали цілі села.

В Києві він познайомився з бандуристами Київської капелі бандуристів й час від часу виступав з ними у концертах. В 1935 році, коли об'єдналися капелі Київська і Полтавська в одну Державну зразкову капелю бандуристів України, він став дійсним членом цієї капелі. В ній він спершу був концертмайстром, а пізніше – заступником мистецького керівника. Коли почалася Друга світова війна, всіх молодих бандуристів мобілізували до армії, а старших забрали на копання протитанкових ровів навколо Києва. Багато бандуристів загинуло, дехто потрапив в німецький полон, серед них був і Григорій Китастий. З полону йому вдалося втекти і повернутися в Київ. В окупованому Києві пощастило розшукати 16 капелян та артистів, і з ними він утворив Капелю бандуристів ім. Тараса Шевченка.

Нелегка була доля капелі. Не завжди німецька влада давала їм дозвіл на виступи на Київщині та Волині. Довелося їм бути в таборі „остарбайтерів", працювати в Ґановері – в клепальному цехові виготовляти деталі до підводних човнів. Пізніше капелі дозволили виступати перед „остарбайтерами", а 1943 року повернутися в Україну. Капеля бандуристів під керівництвом Григорія Китастого дев'ять місяців перебувала на гастролях в Галичині. Спершу в Львові, а пізніше переїхала до гірського міста Турки. Там капеляни зустріли поета Івана Багряного. Григорій Китастий подружився з ним, і ця дружба й творча співпраця тривали до останніх днів життя Ів. Багряного. Там Іван Багряний написав кілька віршів, яким дав крила Григорій Китастий. Ті пісні стали частиною репертуару Капелі під час виступів в селах, містах та в лісі – воякам УПА.

В 1949 році Капеля бандуристів залишила Европу й оселилася в Дітройті, США. Григорій Китастий керував капелею, яка об'їхала з виступами більші міста США, Канади, Західньої Европи та Австралії. Він зробив сотні обробок народніх пісень для бандури та фортепіяна. Гр. Китастий поклав на музику поезії Т. Шевченка, Ів. Багряного. Я. Славутича, Б. Олександрова, Ан. Юриняка, Г. Черінь, К. Перелісної, М. Ситника, П. Карпени-Криниці та багатьох інших.

Завдяки Гр. Китастому на всіх континентах були створені українські молодечі ансамблі та капелі бандуристів. Кожного року, останні роки свого життя, Гр. Китастий їздив в табори бандуристів, які здебільшого влаштовував ОДУМ, щоб передати молоді свої знання і любов до бандури.

На короткий час він залишив капелю бандуристів ім. Т. Шевченка й вибрався до Каліфорнії, але 1964 року переїхав до Чикаґо, де очолив ансамбль бандуристів ОДУМ-у. В кінці 1967 року повернувся до керування капелею ім. Т. Шевченка, хоч і жив у Клівленді, звідки їздив на проби капелі в Дітройті.

В 70-річчя з дня його народження середовище УРДП-УДРП, членом якого він був від самих початків, вшанувало подію „Збірником на пошану Гр. Китастого", що вийшов коштом Фундації ім. Ів. Бгряного. Збірник упорядкував і зредаґував проф. Яків Гурський, а музичну редакцію зробив Василь Витвицький.

В 1984 році несподівано Гр. Китастий захворів й помер 6 квітня від рака. Поховали його на українському кладовищі в Бавнд-Бруці. Капеля бандуристів почала збирати фонди, щоб поставити належний пам'ятник на його могилі. Пізніше було створено громадський комітет для помочі капелі. Пожертви збирали Петро Гончаренко, Валентина Родак, Оксана Метулинська, Петро Гурський, Олексій Коновал та Олексій Шевченко, який очолював громадський комітет та був скарбником Фундації ім. Ів. Багряного.

На його могилі 1991 року поставили пам'ятник на зібрані гроші роботи графіка, карикатуриста та скульптора Івана Яцева. З зібраних грошей на пам'ятник лишилася ще певна сума й за них та з доповненням з каси Фундації, старанням Фундації ім. Ів. Багряного, видано в Україні збірник пісень „Вставай, народе!", який містить ноти і тексти 22 авторів, які окреслив Гр. Китастий, короткі їх біографічні дані, фотографії та дописи осіб, що були причетні до праці капелі.

Дякуємо

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі організації та особи: 7,000 дол. – **Фундація „Спадщина"** з Чикаґо, яку очолює Юліян Куляс (з них 6,000 дол. для Товариства української мови в США, яке очолює Віра Боднарук, для допомоги єдиній в Криму українській газеті „Кримській світлиці"): 100 дол. – **Славко Лин** та 10 дол. – **Фидора Єфименко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, які звільнені від федерального податку США, щоб Фундація могла допомагати Україні. Рівночасно Фундація щиро вітає працівників „Свободи" та всіх її читачів та членів Українського Народного Союзу, членів, жертводавців та прихильників Фундації ім. Івана Багряного з Новим 2007 роком та Різдвяними святами й бажає всім щастя, здоров'я й всього найкращого! В Фундації можна придбати всі книги, що видала, чи спонзорувала Фундація, надсилаючи замовлення на адресу Фундації.

Хто має ці книжки?

Шевченківський національний заповідник на Тарасовій горі в Каневі, де похований Тарас Шевченко, звернувся до Фундації з проханням роздобути для музею-бібліотеки книги, що були видані в діяспорі: „Родина і душа народу (українська душа)" д-ра Богдана Цимбалістого, Ню-Йорк, 1956 р.; „Душа народу і дух нації" д-ра Юрія Русова, 1948 рік, видавництво „Америка"; „Нариси до української етнопсихології" В. Яніва, видана в Мюнхені 1993 року. Якщо хтось має вище згадані книги й може їх подарувати Шевченківському заповідникові, просимо прислати на адресу Фундації, а ми перешлемо їх в Канів, за що працівники музею будуть щиро вдячні.

Іван Багряний

Меченосці

Уривок з поеми

Благословенний день і час,
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й сльозами.
Ми народились не самі
І день благословили, –
Діди-бо знали, – будем Ми!
І Меч нам залишили.
Благословен же день і час,
І бурі ці, і зливи,
І мати, що родила нас,
Щоб взяти Меч могли ми.
І сполохи, і все, що є, –
Благословенно тричі!
Прийми життя таким, як є,
Й дивись йому у вічі.
На світі цім розумно все –
І тюрми ці, і ґрати,
І ми, що прибули оце,
Щоб їх поруйнувати.
Клади ж важкий п'ястук на Меч,
Чіпляй через рамено...
Ми народилися якраз!
Ставай плечем до мене.
Ми народилися якраз
І знаєм, чиї діти.
Благословен цей день і час, –
Тут є нам що робити.
Клади ж важкий п'ястук на Меч
І не хитайсь в двобої!
Ми будем гордо умирать
І не вмремо з тобою.
Ми є. Були. І будем Ми!
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й сльозами.

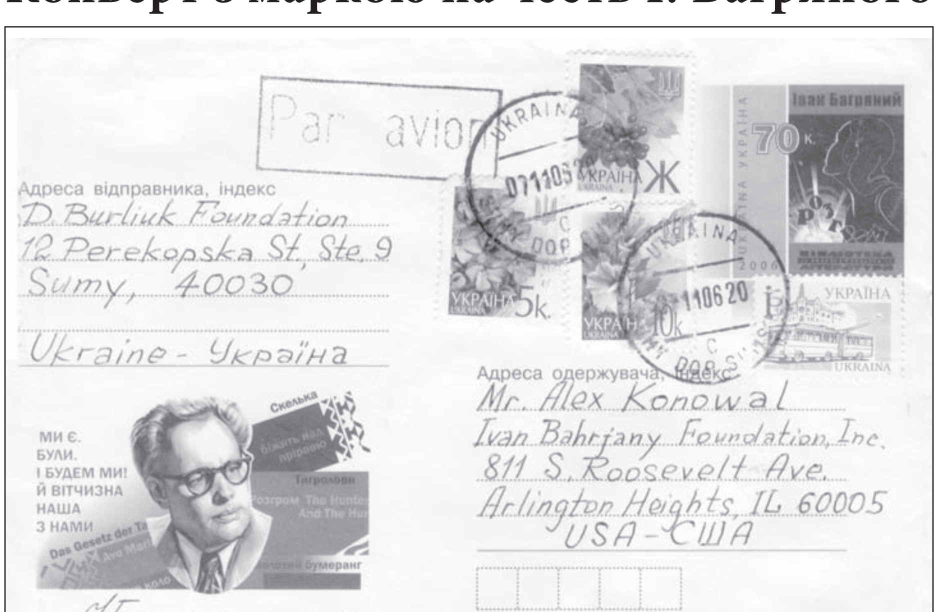
1932 р.

Дарунки від Фундації майбутнім журналістам

Чудового вересневого дня у Палаці студентів Дніпропетровського національного університету відбулася зустріч представників Січеславського відділення Фундації Багряного з першокурсниками-студентами, майбутніми журналістами. Голова Дніпропетровського відділення Фундації Багряного письменник Фідель Сухоніс розповів майбутнім фахівцям про значення постаті Івана Багряного в становленні національної журналістики, про його неперевершену діяльність публіциста. Він також розповів про велике значення Багрянівського руху в збереженні і примноженні української національної ідентичности.

На згадку про цю зустріч Січеславське відділення Фундації Багряного передало в дарунок першокурсникам щойно видані у Рівному примірники роману Івана Багряного „Тигролови". Нове перевидання книги побачило світ завдяки місцевій „Просвіті", коштом Фундації Багряного, і присвячене 100-річчю з дня народження письменника.

Конверт з маркою на честь І. Багряного

Видавництво „Марка України" випустило в обіг маркований конверт до 10-річчя Івана Багряного з портрером письменника і обкладинкою його книжки. Художниця – Олена Левська.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І, Багряного просима посилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL
60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Пластова Ватра

видання Крайової Пластової Старшини ЗСА
2006-ий рік

Дорогі читачі!

Крайова Пластова Старшина ЗСА вітає Вас з нагоди першого видання відновленої сторінки пластових новин - „Пластова Ватра”. Після довгої перерви будемо з Вами ділитися вістками про нашу організацію, відмінних членів і зайняття для молоді. Від останнього Крайового Пластового З’їзду в жовтні 2005 року, проroблено багато корисної праці з молоддю та відбуто різні цікаві прогулянки і табори. Заохочуємо зацікавлених батьків записати своїх дітей до пластової організації, де вони не тільки будуть набирати провідницькі хисти та виробляти характер, але матимуть нагоду виховуватись в українському дусі.

У мандри, у мандри ходім, юні друзі,
Із співом веселим, бадьорим,
До гір, що синіють на обрієкрузі,
В широкі, розлогі простори.
(з пісні *У Мандри, У Мандри* - слова Ф. Смеречука і музика І. Недільського)

СКОБ!
Крайова Пластова Старшина ЗСА

120-ліття народження основоположника Пласту

Фото з архіву

У 1886-му році у Львові народився основоположник пластової організації Олександер Тисовський (Дрот). В цьому році, відзначуємо 120-ліття його народження і згадуємо його відданість Пластові й Україні. Дрот, (Др. - ОТ) як його називають пластуни, студіював при Львівському Університеті, як і в інших европейських містах. Запізнався зі скавтінґом після прочитання книжки Бейдена-Павела *(Scouting for Boys)*, і вважав, що створення такої організації як Пласт (на підставах скавтінґу) буде дуже потрібне для української молоді. Тисовський був дуже освідчена людина. Він не тільки вчився філософію, соціологію, природні науки але й викладав біологію на медичному факультеті, і в 1910-му році здав диплом доктора. Його життя може бути взірцем кожній молодій людині, а його видання - спеціяльно *Життя в Пласті* - є дороговказом для всіх членів нашої організації.

Пластунка з лілейкою відвідала космос

Свою пластову молодість Гайді Стефанишин-Пайпер перевела при пластовій станиці в Міннеаполіс, де була не тільки активна в станиці, а також і виховниця. Як член американської команди, яка недавно відвідала космос на ракеті „Атлянтис”, Гайді звернулась до пластового проводу з проханням передати їй лілейку з якою вона вибралась у простір. Ґратулюємо Гайді за взірцево виконані завдання цієї історичної місії і гордимося її осягами.

Гарно, гарно, дуже гарно!!!

Гайді Стефанишин-Пайпер
Фото з Пл. Шляху

Запізнайте пластунів

Референт Старшого Пластунства - ст. пл. Богдан Печеняк ЛЧ

Фото Б. Печеняка

Богдан, оригінально походить зі Львова, але живе у Філядельфії де студіює соціологію при університеті „Аркейдія”. Після закінчення науки, Богдан плянує шукати роботу в Україні і дальше продовжувати своє навчання Як голова старшого пластунства ЗСА, Богдан запропонував на 2006-ий рік гасло *Зміна починається від Тебе*. Каже Богдан: “Попереднє гасло було *Разом нас багато*, то я хотів щось, щоб продовжувало тему зміни, революції, і щоб промовляло до кожного зокрема.”

Пласт - наша гордість і мрія!
Цикль пластового року

Після закінчення літніх виховних та спеціялізаційних пластових таборів по оселях ЗСА, пластовий рік починається по станицях відкриттям року і продовжується аж до наступних літніх таборів. В жовтні відбувається Орликіяда - змаг для юнацтва заснований пластовим куренем ім. Григора Орлика. Тема цьогорічної Орликіяди, яка щороку відбувається на оселі Народного Союзу „Союзівка”, була екологія України. Юнацтво змагається своїм знанням даної теми, підготовляє відповідні експонати, готує точки/виступи довколо теми та вивчає матеріял до змагу, який курені дістають заздалегідь. В листопаді станиці відзначують Листопадові Роковини і при цій нагоді відбуваються підвищення пластових ступенів і відзначення.

Новацтво станиці Нью Йорк і пл. групи Йонкерс на Святі Юрія 2006р.
Фото Л. Лопатинської

Пластове юнацтво радо очікує лещетарський табір зорганізований куренем „Бурлаки” в північних горах штату Нью Йорк. Також, старше юнацтво і старше пластунство, яке любується зимою і зимовими зайняттями, має нагоду брати участь в зимово-мандрівному таборі в горах Адірондак, Нью Йорк. Цей табір організує курінь „Лісові Чорти” вже 10-тий рік під ряд.

До пластунів кожного року заходить св. о. Миколай, і його звичайно вітають наймолодші члени Пласту (новацтво) - по станицях. Різдво відзначують пластуни колядою та Свічечкою по станицях де разом колядують і діляться кутею. Після цього деякі станиці влаштовують зимові прогульки, апелі, маскаради для новацттва (які звичайно є до

Члени пластової станиці в Клівленд, Огайо під час їхньої щорічної лещетарської прогульки.
Фото зі станичної веб сторінки

теми якоїсь казки), відзначують Березневі Роковини - народження Тараса Шевченка - та підготовляються до три-денного Свята Юрія при кінці травня. Свято Юрія, яке звичайно відбувається на пластових оселях сходу і заходу, це змаг таборування і знання для юнацтва (і окремі свята для новацтва). Святий Юрій, це патрон Пласту і його геройське життя є прикладом для кожного пластуна.

У червні, липні та серпні відбуваються пластові вишколи, літні і спец-табори та закінчується цикль пластового року до вересня, коли все розпочинається наново.

www.plastusa.org
Сторінку підготовила пл. сен. Галя Кузишин-Голубець ЛМ
pressa@plastusa.org
Ілюстрації пл. сен. Оленки Червоняк-Терлецької ЛМ

Більше колядок – більше свята!

Учасники святкового концерту

НЮАРК Н. Дж. – Таке враження, що з кожним роком Різдво стає щораз все комерційнішим. Скрізь нам пропонують різдвяні випродажі, нагадують, де можна ще купити різдвяні подарунки. Ми прикрашаємо свої хати світлами та вінками, висилаємо різдвяні картки. І чим ближче до свят, тим більше люди стають вичерпаними та втомленими.

Кілька тижнів тому о. Леонід Мальков у церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку в своєму тижневому листі в бюлетені закликав своїх парафіян припинити передріздвяну біганину і прийти до церкви на різдвяний концерт. Він заохочував всіх відкласти на бік комерційну сторінку свят та зосередити всю увагу на народженні Христа. І в неділю, 17 грудня, зібралися різні музиканти, щоб виконати широкий діяпазон релігійної музики, коляд та колядок, і церква св. Івана зуміла подарувати своїм парафіянам та друзям дуже потрібний захист від зайвої комерційности нашого суспільства.

Концерт складався з десятьох виступів. А. о. Леонід поміж них переплітав читання поезії та Святого Письма.

„Аве Марія" Шуберта у виконанні Романа Цимбали та коляди „Днесь Поюще" і „В яслах лежить" у виконанні Романа Цимбали, Лева Волянського та Михайла Стащишина були лиш початком чудового концерту, який створив особливо одуховлений настрій. Виступали також інструментальний квінтет у складі Юрія Шугана (скрипка), Юрія Жукевича (скрипка), Віри Нестерівської (віоля), Сузанни Гивель (флейта) та Олі Стащишин (бандура). Церковний ансамбль – Марія Волянська, Оля Стащишин, Юрій Шуган, Лев Волянський, Михайло Стащишин та Василь Тершаківець виконали три коляди, а французька коляда „Патапан" зробила найбільше враження.

Між виконавцями також були молоденькі музиканти – талановитий Володя Стащишин, який заграв дві коляди на фортепіяно, а Олександер Сидоряк на саксофоні виконав американські колядки „Jingle Bell Rock" і „Let it Snow". Відтак Володя Стащишин, Олександер Сидоряк, Наталка Кудрик, Алексис Розій, Софія Смалюх та Юстин Пиз виконали коляди та щедрівки на сопілках.

Скрипачка Інеса Тимочко-Декайло чудово заграла на скрипці „Тиха ніч", „Нова радість стала" та „Землю юдейську", Олександра Грабова до сліз зворушила публіку своїм виконанням „Алилуя" Моцарта та „Що то за предиво" В. Барвінського. Церковний ансамбль заспівав дві менше знані коляди – „Шедше трію царі" та „Народився Бог", під акомпаніямент Лева Волянського та Богданни Волянської, а також Марії Цимбали, яка акомпаніювала виконавцям продовж цілого концерту. На кінець о. Леонід Мальков попросив присутніх встати, і вся церква заспівала „Бог Предвічний".

Лада Бідяк

Хор підготував різдвяну кантату

ЮНІОН, Н. Дж. – 24 грудня на вечірній Богослужбі Української євангельської церкви головною подією була велика різдвяна кантата, яку підготував і виконав церковний хор під керівництвом Джека Падуано. Співали також Клариса Дарчук, Джонатан Штик, Жозефина Квей.

Л. Хм.

Хор церкви виконує різдвяну кантату

Фото: Л. Хм.

Різдво особливо радісне для дочок Сергія і Надії Миронюків.

Пісню „Свята ніч" співає Жозефина Квей з Ґани

Американці...

(Закінчення зі стор. 1)

дал. Дж. Форд, який до того був віце-президентом, автоматично став Президентом, але програв наступні вибори. Аналітики кажуть, що причиною його програшу могло бути його рішення як Президента США пробачити всі злочини попередньому Президентові Р. Ніксонові.

Президент США Джордж Буш оголосив вівторок, 2 січня, днем жалоби за Джералдом Фордом і звелів більшості федеральних аґентств не працювати у той день. Не працювали навіть біржа „Насдак", як і нюйоркська Фондова біржа.

Президент України В. Ющенко 2 січня висловив співчуття з приводу смерти 38-го Президента США Джералда Форда. „Від імені народу України та від себе особисто висловлюю Вам, вельмишановна пані Форд, а також усім членам вашої родини щирі співчуття у зв'язку з тяжкою втратою", – йдеться в листі В. Ющенка до вдови Джеральда Форда Елізабет А. Блумер Форд.

Над труною покійника у Національному катедральному соборі з прощальними промовами виступили колишній Президент Джордж Буш-старший, колишній секретар Державного департаменту Генрі Кісінджер, журналіст і телевізійний коментатор Том Брокав і Президент Джордж Буш. У своєму виступі-промові над труною покійного Дж. Буш назвав Джералда Форда людиною, яка загоїла рани країни після викликаної Вотерґейтським скандалом резиґнації Президента Ричарда Ніксона у серпні 1974 року. „Перебування Президента Дж. Форда при владі було короткотривалим, однак історія довго пам`ятатиме його сміливість та розсудливість, які допомогли відновити нашу віру у життєздатність демократії", — зазначив Джордж Буш.

З Національного катедрального собору у Вашінґтоні труну з тілом покійного після Поминальної служби перевезено до Президентського музею-бібліотеки Дж. Форда у Ґренд Репідс, Миш., де після короткої церемонії місцеві мешканці мали змогу пройти біля труни та віддати останню шану їхньому колишньому співжителеві Дж. Фордові.

А у середу, 3 січня, тіло Джералда Форда, після кінцевих похоронних відправ в Епископальній церкві у Ґрейс, похоронено на пагорбі посілости на північ від згаданого музею-бібліотеки у Ґренд Репідс, Миш.

Х.В.-Ф.

Вшанування членів Інституту дослідів Волині і товариства „Волинь“

Учасники зустрічі в Інституті дослідів Волині

ВІННІПЕҐ – 5 листопада не вперше зібралися члени цих інституцій і гості, але чи не востаннє. У тяжкий післявоєнний час організовувалися ці інституції. Засновники мали добре бачення, чудові ідеї і пляни, мали й молодечий запал для втілення їх у життя, були готові віддавати себе українській народній справі на далекій від Батьківщини, але по-материнському рідній канадській землі. Кажуть, що якщо є студенти, то знайдеться й учитель. В цьому випадку учителем став Митрополит Іларіон (проф. Іван Огієнко). Один бік справи був полагоджений, залишалося відкритим питання фінансів. До вирішення цієї проблеми взялися всі в той час ще юні й молоді. Тепер вони вже давно бабусі і дідусі, а декотрих вже покликав до себе Господь. Вечорниці, колядки, вареники почали приносити кошти на оплату видань.

Справа була поставлена на добре організовану основу, про ці організації почув увесь світ. Членами ставали волиняни і не волиняни, по всьому світові розсіяні. Але до певного часу, бо така природна закономірність, що народжене росте, набирає сили, а тоді приходить час – і воно поволі відходить. Така доля спіткала й Інститут дослідів Волині і товариство „Волинь“. Проте волиняни не журилися, що ж то буде далі. Після проголошення незалежности України вони почали вкомплектовувати своїми книгами бібліотеки молодої держави, де на книги був справжній голод, як писали у листах з України, про що звітувала на зустрічі Н. Шаварська.

Д-р С. Радчук у своєму слові відзначив велику заслугу св. п. д-ра Юрія Мулика-Луцика, довголітнього голови редакційної колеґії, котрий вже після смерти Митрополита відредаґував три томи надзвичайно цінного „Етимологічно-семантичного українського словника“, а четвертий закінчила колишня студентка Митрополита д-р Магдалина Ласло-Куцюк. Члени управи д-р Сергій Радчук, Надія Шаварська і Ніна Лугова, завдяки щедрій пожертві св. п. д-ра Сергія і Марії (Галки) Кротюків, відіслали в Україну 390 книжкових пачок, вартістю книг на 375 тисяч канадських долярів. До них зверталися книголюби з України, а також адресами забезпечував їхній представник в Україні – історик Володимир Рожко. Працювали від заснування, не думаючи ні про оплату, ні про подяку. Україна сказала їм вже не один раз своє „спасибі“. На зустрічі було нагороджено Орденом Св. Миколая Чудотворця УПЦ КП президента д-ра Сергія Радчука. Протопресвітер д-р Степан Ярмусь, д-р Сергій Радчук, Надія Шаварська, Ніна Лугова і Галина Онуфрійчук в нагороду за свою працю отримали Грамоти на знак благословення від Патріярха УПЦ КП Філарета, почесну грамоту від колишнього голови Рівненської обласної державної адміністрації Василя Червонія і подяки від голови Волинської обласної державної адміністрації Володимира Бондара. Після вручення цих нагород усі привітали президента інституту д-ра Сергія Радчука з 80-літтям з дня народження, вручили червоні троянди і заспівали славень многоліття.

Члени управ Інституту дослідів Волині і Товариства „Волинь“ висловили посмертно подяку Митрополитові Іларіону, оплативши кошт написаного в Україні портрета Митрополита, який разом з іншими чотирма митрополитами Канадської митрополії, першим Митрополитом якої він був, буде в канцелярії консисторії УПЦ КП. Про діяльність Інституту і товариства напише коротку історію правнучата племінниця Митрополита Іларіона д-р Ірина Тюрменко в Україні.

Марія Т. Корчевич

Берегині парафії св. Архистратига Михаїла

ДЖЕНКІНТАВН, Па. – Тридцять один рік тому з благословення Патріярха Йосипа Сліпого було посвячено хрест під забудову храму св. Архистратига Михаїла. Цьогорічне святкування храмового празника парафії було надзвичайно урочистим. Особлива піднесеність свята зумовлювалась ще й тим, що берегиня цієї парафії – Сестрицтво святої Анни відсвяткувало 30-річчя своєї діяльности. Великою мірою саме завдяки Сестрицтву в парафії зберігається українська національно-культурна традиція – юліянський календар, українська мова, національна звичаєва обрядовість.

Святкування розпочалося Великою Вечірнею з Литією та Божественою Літургією, яку очолив отець-парох Володимир Костюк у співслужінні о. Михайла Цюмана, пароха Української православної церкви Св. Покрови у Філядельфії. Ці дві парафії вже роками спільно моляться, що є взірцем екуменічного руху з його засадами зближення та єднання українських християнських Церков на основі спільного практичного діяння. Після Літургії був концерт у залі Українського культурно-освітнього центру. Трапезу вітальним словом розпочав Юрій Терлецький, голова Парафіяльної ради. Леся Яричківська провадила концертну програму, у якій взяли участь члени парафії та парафіяльне братство молоді.

У своїй доповіді почесний промовець Дора Горбачевська – одна з засновниць Сестрицтва розповіла історію сестрицтва. Сестрицтво за 30 років існування пожертвувало 1 мільйон долярів на потреби парафії. Під час святкування працю сестрицтва було вшановано почесною грамотою від пароха і парафіян. А сестрицтво у свою чергу усім присутнім жінкам подарувало маленькі ікони Св. Анни, які намалювала членкиня сестрицтва Леся Терлецька.

Неможливо не відзначити діяльність голови сестрицтва Оксани Фаріон, яка відіграє непересічну ролю в українській громаді Америки. Згадавши у своїй доповіді, що 14 листопада 1976 перед цією ж громадою стояла її мама, св. п. Леся Чубата, перша голова Сестрицтва, яке своєю покровителькою вибрали св. Анну, пані Оксана сказала: „Це був добрий вибір, бо добра і ласкава бабуня нашого Спасителя усі ці роки мала нас в своїй опіці“.

О. Фаріон склала подяку сестрицям-засновницям – Тані Ільчишин і Євдокії Кифюк, які всі ті 30 років без перестанку працюють для добра нашої парафії, завжди мають час для нашої спільної справи, хоч і пережили життєві втрати. А також подякувала трьом головам: Анні Гаврилюк, Стефі Колодій і Іванці Федик за їхню працю і великий труд у керівництві Сестрицтвом.

„Сердечно дякую о. Володимирові і усім нашим колишнім душпастирям за духовну опіку, а парафіяльній Раді – за щиру співпрацю. На радощах нашого 30 – літнього ювілею, ми, сестрицтво св. Анни призначили дарунок – 150 тисяч долярів, призначений на розбудову нашої парафії. Це вислід мозольної праці і ощадної господарки, яку провадить насправді не дуже велика група жінок. Подумайте, скільки треба було зробити вареників, щоб наскладати 150 тисяч долярів!“, – закінчила свій виступ Оксана Фаріон.

Попереду у Сестрицтва ще чимало непростої, наполегливої праці для добра Церкви та українського народу. Ще не одне покоління українців буде з теплотою та вдячністю оцінювати подвижництво українських жінок з Сестрицтва св. Анни.

Галина Мартин

Спочатку буде Ґана...

Р. Л. Хом’як

ВАШІНҐТОН. – Катерина Нтеп міняє адресу: з Вашінтону переїжджає до Аккри, столиці Ґани (це у західній Африці). А хто така Катерина Нтеп? Це наша вашінґтонська Катерина Слоневська, яка родилась в Ню-Йорку, а виростала у вашінґтонській українській громаді. У Ґані вона відатиме американською програмою допомоги вартістю у більш ніж пів мільярда долярів; точніше – 547 мільйонів, протягом п’яти років.

Ця програма перебуває під еґідою нової урядової корпорації „Виклики тисячоліття” і базується на принципі, що допомога є найпродуктивнішою тоді, коли поліпшує керівництво, забезпечує економічну свободу, підтримує людей, котрі працюють в ім’я економічного розвитку і подолання убогости. Цей новий спосіб надання допомоги заініціювала адміністрація нинішного Президента Джорджа Буша. Країна, яка бажає дістати американську допомогу цього типу, висуває свої проєкти розвитку. Коли країна-реципієнт і Америка узгодять проєкти, Америка починає їх фінансувати. Але в країні-реципієнті діє своя адміністрація розвитку, з якою американська корпорація „Виклики тисячоліття” співпрацює. Так що у Ґані Катерина Нтеп буде працювати зі своїм колеґою-ґанцем, керівником затверджених проєктів розвитку. Інакше кажучи, програму економічного розвитку, яку фінансує американський платник податків, ґанці здійснюватимуть на умовах, прийнятих Сполученими Штатами й Ґаною.

Тут, до речі, є й український вимір: на початку грудня, коли у Вашінґтоні був прем’єр-міністер Віктор Янукович, Україна і США підписали т. зв. „порогову угоду“, метою якої є запровадження програми розвитку „Виклик тисячоліття” в Україні – після приборкання там корупції.

Корпорація „Виклики тисячоліття“ у листопаді визначила Україну як одну з трьох нових країн, що можуть претендувати на Пактову допомогу. Кандидатами на отримання такої допомоги можуть бути країни, що мають вищі за середні результати за такими показниками, як політична й економічна свобода, інвестиції в освіту, приборкання корупції, повага до громадянських свобод, витрати на охорону здоров’я, справедливість фінансової і торговельної політики та чесність судочинства.

„Порогом“ для України буде 45 мільйонів долярів, спрямованих на зменшення корупції. Після цього буде мова про „пактову допомогу“ на зразок програми для Ґани.

Африка і розвиток – не нові для Катерини Нтеп. Протягом останніх 16 років вона працювала в галузі економічного розвитку як співробітник Міністерства фінансів США. На початку 1990-их років на доручення міністерства вона – ще як Катерина Слоневська – об’їздила країни Европи й Азії, які з’явились на руїнах совєтської імперії. У 1992 році, коли я працював в Казахстані, ми зустрілись з Катериною в Алмати, тодішній столиці Казахстану, і вона жартувала, що відпочиває на літаках авіолінії „Люфтганза“. Тоді найпростіший спосіб відвідати столиці 3-4 нових країн було вилітати кожного разу з Франкфурту, головної бази німецької авіолінії.

Останніх десять років Катерина Нтеп працювала здебільшого в Африці. Коли США стали членом Африканського банку розвитку, вона була помічником американського виконавчого директора цього банку (1996-2000). Згодом у Департаменті фінансів у Вашінґтоні відала справами африканських країн. Коли виникла потреба в представникові нової корпорації „Виклики тисячоліття“ в Ґані, її кандидатура була цілком відповідною.

Ґана була першою країною Африки, яка у післявоєнний, постколоніяльний період здобула незалежність. Це було в 1957 році – пів століття тому. Отже, наша Катерина Слоневська-Нтеп починає своє призначення у ювілейний рік Ґани. В модерних часах Ґана знана як світове джерело какао. По дорозі з летовища до столиці Аккри великі написи заохочують: „Пийте більше какао!“.

Катерина Нтеп, яка наступні роки працюватиме на розвиток Ґани, здобула вищу освіту (з міжнародних зв’язків) у вірджінському Коледжі Вільяма і Мері, який можна порівняти з українською Києво-Могилянською академією, бо в ньому навчались батьки Сполучених Штатів, які почали американську революцію і проголосили незалежність. Вона також студіювала економіку в аспирантурі в Університеті Джорджа Мейсона у Вірджінії. Володіє англійською, французькою й українською мовами, а в Ґані плянує вивчити дві мови цієї країни - тві і ґа, хоч мовою щоденного порозуміння в Ґані є англійська.

Виклик тисячоліття Ґани, за сприяння американського платника податків, – розповідає Катерина Нтеп, – має включати побудову двох поромів для озерного перевезення, і вирощування ананасів та інших екзотичних аґропродуктів для европейського ринку. А також організацію фармерів у кооперативні товариства і розвиток фармерських банків.

У відомстві цієї програми в Ґані мають працювати два американці і 30-40 ґанців.

Черговий „виклик тисячоліття“ за Україною – як тільки вона переступить „поріг“ приборкання корупції, що включає виведення судової системи на міжнародно прийнятий рівень.

„Орликіяда”– це творчі змагання молоді

Учасники змагань „Орликіяди“

КИЇВ. – Ой були, були на селі”, - такими словами з пісні відомого українського гурту „ВВ” можна описати те, що відбувалось 3-5 листопада в Києві, в приміщенні культурно-мистецького центру Національного університету „Києво-Могилянська академія”. Там відбувалося пластове змагання з українознавства „Орликіяда”, темою якого було „Українське село”.

Як і минулих років, за звання інтелектуалів та мистецтвознавців приїхали змагатися команди з Івано-Франківська, Львова, Рівного, Тернополя, Острога, Коломиї, Києва, Вишгороду.

Пластунки з Києва поставили виставу „Сватання на Гончарівці” за п’єсою Г.Квітки-Основ’яненка, у клюбі села Антонівка поблизу Києва. Дівчата самостійно відбирали дітей, шукаючи акторів для цієї вистави. Пластуни з села Гільча Рівненської области провели акцію „Зупинися, мить”. Вони привели до порядку місцеві автобусні зупинки – по одній зупинці в кожному з трьох навколишніх сіл.

Ще одна цікавинка Орликіади - це змагання юнаків та юначок за титул Гетьманича та Гетьманівни. Гетьманівною стала пластунка з Рівного Дана Давидюк, дівчина дуже мистецька, бо має вже цілий список художніх, літературних та інших конкурсів, в яких вона брала участь та вигравала перші місця. Титул „Гетьманича” завоював пластун з Коломиї Артем Жуков, який теж вже встиг написати книжку „Моє пластування”.

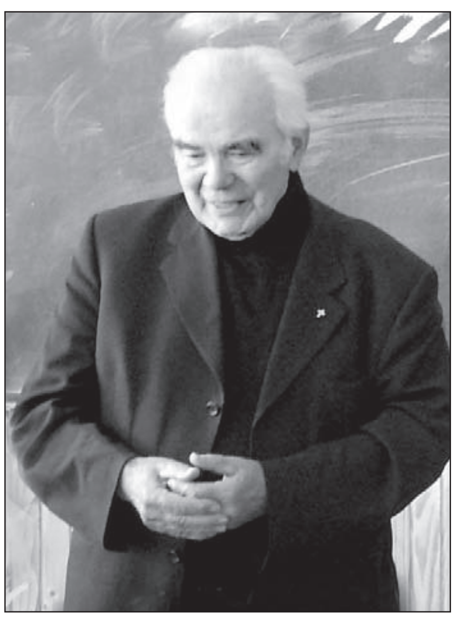
А серед членів журі був керівник гурту „Тартак” Сашко Положинський. Він є почесним пластуном, і цього року гостював на кількох всеукраїнських таборах, де популяризував власним прикладом любов до української культури і свідому відмову від шкідливих звичок. На „Орликіаді” ж йому особливо сподобався обряд справжнього гуцульського весілля, яке представили на суд глядачів пластунки з Рахова „Файні гуцулочки”. Вони легко і справді по-мистецькому здійснили обряд весілля з усіма належними на те атрибутами - від постолів і запасок до шорового танцю і розбитого посуду на щастя молодих.

„Орикіяда“ ще раз привернула увагу до проблем українського села. Теми змагань були справді актуальними: „Старіння сіл в Україні – процес незворотній”, „Відродження традиційної культури може відбуватись тільки в селі”, „Зелений туризм в Україні – золота жила української економіки”. Безперечно, молодь може багато: і гарно та корисно відпочивати, і здійснювати добрі діла, і думати над вирішенням гльобальних проблем.

Це інтелектуально-мистецькі змагання на визначену тему з українознавства, що кожного року проводить Національна скаутська організація України Пласт, було започатковано пластовим куренем „Орликівці” в 1962 році в Америці, а з 1993 року таке змагання проводиться і в Україні. Воно присвячене вшануванню пам’яті Пилипа і Григора Орликів, які захищали інтереси своєї Батьківщини, будучи поза її межами. Захід поєднує у собі багато конкурсів – конкурс есе, експонатів, добрих діл, мистецьких виступів, дебатів, інтелектуальних змагів, теренових ігор тощо. Змагання проходить як в командному, так і в індивідуальному видах. Цього року захід відбувався за сприяння Міністерства України у справах сім’ї, молоді та спорту, а також спонзорській допомозі компанії „XXI століття” в особі Ярослави Рубель, Любомира Маркевича, пластунів Марти Перейми, Андрія Гарматія, Ренати Кость-Гарматій та інших благодійників, зокрема Фонду Начального Пластуна Любомира Романкова.

Ліна Остапчук

Зустріч з земляком – священиком з Франції

Священик о. Павло Когут на зустрічі з земляками

БЕРЕЖАНИ, Тернопільської обл. – Доля закинула в далекі краї колишнього учня Бережанської гімназії, уродженця с. Конюхи Козівського району о. Павла Когута, котрий нині мешкає у Франції й відомий своєю подвижницькою працею на громадській та духовній нивах. В роки навчання він сидів за однією лавою і жив у одній кімнаті з Йозефом Ратцінгером – сьогоднішнім Папою Папою Бенедиктом XVI. 500 евро він дав на будівництво каплички і відновлення пам’ятника Січовим стрільцям на горі Лисоні. Дізнавшись, що о. Павло приїхав у своє рідне село Конюхи, представники районної влади вирішили подякувати йому за благодійність. Приїзд бережанців став для гостя з Франції приємною несподіванкою. Голова районної ради Роман Висоцький та перший заступник голови райдержадміністрації Володимир Петровський в присутності сільського голови Миколи Цідила та місцевого пароха о. Євгена Мушинського вручили грамоту о. Павлові, який подякував за нагороду і розповів, що про благодійну акцію „Підстав своє плече під хрест на Лисоні” він дізнався у Франції з газети „Шлях перемоги” і не міг залишитися осторонь такої важливої справи.

Минулого року на зустрічі з головою обласної адміністрації Іваном Стойком він висловив побажання у 2007 р. урочисто відзначити 90-ту річницю боїв УСС під Конюхами і будівництво пам’ятника в селі з цієї нагоди, проведення фестивалю стрілецької пісні.

Хвилюючими були зустрічі з учнями Бережанської гімназії ім. Б. Лепкого. Колишнього гімназиста, пластового сеньйора о.Павла Когута щиро вітали директор гімназії Микола Будар, його заступники, вчителі та учні.

55 років душпастирської діяльності о. Павла насичені великою працею. Він був висвячений на священика 1 липня 1951 року й відтоді опікується українцями, котрі після війни опинилися у Франції. Зараз він має парафії в Страсбурзі, зокрема є настоятелем храму св. Софії. Наполеглива жертовна праця о. Павла та його однодумців перетворили один із будинків у Маквілері на квітучу українську оселю. Упродовж 40 років тут бувають відомі українські релігійні й громадські діячі, артисти, художники, письменники.

Пластовий сеньйор розповів про діяльність Пласту в довоєнні і воєнні роки, про гарні пластунські традиції, започатковані в гімназії ще Іваном Чмолою. – Я з куреня „Хрестоносці”, гуртка І. Богуна, – сказав о. Павло. — Вступив до Пласту в 1945 р., вже у Франції. Завжди любив табори, мандрівки, які об’єднували українську молодь, гартували дух, тіло і волю, виховували в дусі християнства, моральности, любови до України.

Тетяна Будар

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Фільм Ярослава Кулинича в його селі

11 листопада важлива культурно-мистецька подія відбулася у нашому селі Мужилові: зустрічали гостя з Америки, свого земляка, відомого кіномистця Ярослава Кулинича з прем'єрою фільму „Хресний шлях матері".

Ярослав з дитинства мріяв про кіно. Ще коли навчався у Бережанській гімназії, діставав літературу з кіносправи з-за кордону.

Перші його короткометражні документальні фільми з'явились на екранах у 1950-их роках, коли він навчався в університеті, в Австралії. Це були фільми „Десятилітнє поселення українців в Австралії", „Встане Україна" (1967), „Під чужим небом" (1972), „Шляхом Кобзаревої слави", „Поїзд в Україну", „Доля народів", „Україна і воля", багато інших фільмів різної тематики. В кожному промовляла любов до рідної землі, гордість за рідний народ, його працелюбність, високу культуру і творчість, щирість і відданість національним інтересам. Та, напевно, вершиною творчости нашого земляка став фільм про поневіряння власної сім'ї „Хресний шлях матері", створений на документальній основі.

У 1945 році батьків Ярослава заслали в Сибір. Вдома залишилися три молодших сестри Ярослава. Син шукав долі на Заході . Це був тяжкий післявоєнний час. Серце матері не витримувало розлуки з дітьми. Марія втікає з далекого Сибіру до дітей. Добрі люди допомогли їй пройти усі поневіряння і зустріти дочок. Але й служба небезпеки не дрімала. І Марію засудили на 15 років ув'язнення в тюрмах Риги та Ленінграду. Додому вона повернулася інвалідом, розбитою паралічем. Ярослав багато років ніс з собою біль розлуки, який вихлюпнувся назовні у фільмі „Хресний шлях матері".

Акторами стали прості сільські жителі. Влітку 2004 року, після тяжкої праці в жнива, близько 50 аматорів-акторів спішили до місцевого Будинку культури на проби фільму. Було дуже цікаво і надзвичайно важко грати свої ролі перед камерою. Але Ярослав Кулинич допомагав „акторам" ввійти в ролі, шукав творчих людей з Підгаєць, Козови, Бережан. Це була колосальна і унікальна праця. Велика заслуга у створенні фільму належить Заслуженому артистові України, режисерові з Ню-Йорку Ростиславові Василенкові, який був незмінним порадником при створенні фільму.

Село Мужилів жило у великому чеканні на прем'єру. Фільм вдався на славу. Під час перегляду кінострічки заля була переповнена. Зі сльозами на очах і тяжким болем у серці люди дивилися фільм. Це була неоціненна лекція для нашої молоді про здобуття волі та незалежної України. Люди бачили у фільмі документальну історію нашого села, впізнавали своїх рідних, які поклали свої життя на вівтар України. Було названо поіменно всіх героїв, що полягли за волю України. Ця праця Ярослава Кулинича є, напевно, найбільшою синівським поклоном своїм рідним батькам, болем та тривогою за рідною землею, яка так довго чекала свого сина з чужини. Заля аплодувала стоячи, дякуючи Ярославу Кулиничу за цю прекрасну історично-документальну стрічку.

Ярослав Кулинич щиро подякував своїм односельцям-аматорам за гру у його фільмі і сказав, що мета показу його фільму – збірання коштів на будівництво школи в Мужилові. Щиро дякуємо йому за добре і щире серце, любов до рідного краю.

Уклін Вам щирий до землі,
Яка, як сина, Вас чекає,
Куди на журавлиному крилі
Додому син цей повертає.
Бо Україна в нас одна,
Талановиті в неї діти
І хоч далека чужина,
Та близькі їм батьків завіти.

Галина Соляк,
с. Мужилів, Тернопільської обл.

* * *

У своєму короткому виступі перед показом фільму Я. Кулинич сказав, що вже понад 60 років працює у кінематографі, коротко розповів про те, як знімався фільм, подякував і поспівчував тим, хто прийшов у таку негоду в холодні мури на перегляд фільму. А ще сказав, що все життя пам'ятає настанову матері з тих далеких років: „Старайся, сину, в житті все комусь допомогти".

Не тільки пам'ятає, а й дотримується цієї настанови Ярослав Кулинич. Про це говорили і сільський голова, і о. Михайло – парох Мужилова, і односельчани. Тільки за час незалежности України Ярослав Кулинич пожертвував на відновлення та ремонт церкви 21 тис. рублів та 400 долярів, 3 тис. дол. – на газифікацію села, 4 тисячі долярів – в інвестиційний фонд Підгаєцького району, 100 долярів – на ремонт клюбу, 200 долярів – на церкву Всіх Святих українського народу в Підгайцях. Це далеко не увесь перелік пожертв земляка.

Схвально поставилися до фільму на Тернопіллі. Адже „Хресний шлях матері" – це стрічка, що увічнила пам'ять про трагедію, яку пережила кожна виселена українська родина, кожне село в Західній Україні. Вона буде показана найближчим часом на УТ-4.

Олександра Кальба,
м. Підгайці, Тернопільської обл.

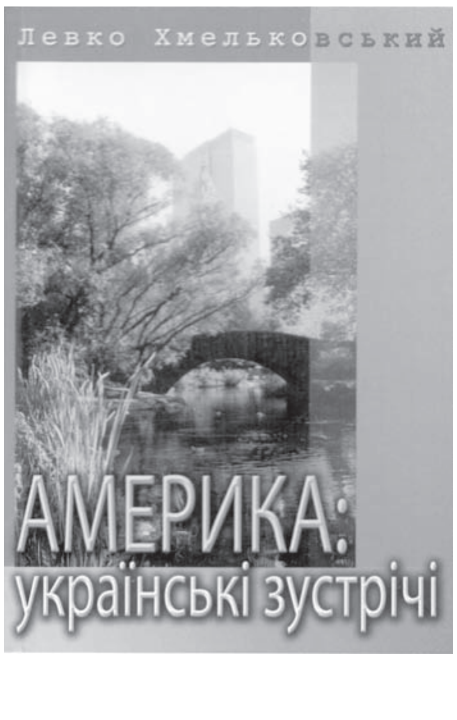

Кадри з фільму „Хресний шлях матері"

НОВІ ВИДАННЯ

„В Америці працюють на совість"

Так починається нова книжка Левка Хмельковського „Америка: українські зустрічі", видана у львівському видавництві „Свічадо" (2006 рік). Книжка має 376 сторінок, гарно видана, з ілюстраціями. Я прочитав у „Свободі" рецензію Христини Ференцевич на цю книжку, а коли прочитав саму книжку, то думки автора породили і мої думки, з якими хочу поділитися. Я цілком згоден з рецензією Х. Ференцевич і хочу підкреслити незаперечне – книжка цікава і для читача в Україні, починаючи з власного досвіду автора, з його твердження, що в Америці працюють на совість, з цікавих зустрічей автора. Хоч автор і зазначає на обкладинці, що „зібрані спостереження, враження аж ніяк не претендують на аналітичне узагальнення американського життя і є лише суб'єктивними нотатками", ми бачимо в книжці часто глибокий аналітичний об'єктивний підхід. Цікава книжка і для діяспорного читача, бо розповідає, як нові еміґранти бачать наше життя.

В книжці немає вигадок, там висвітлені реальні люди і події. Дуже цікаві діяспорні зустрічі автора з людьми різних життєвих шляхів. В розділі „Відлуння з України" висвітлено трагедію автора книги „Набої для розстрілу" Гелія Снеґірьова, справи СВУ та СУМ, шістдесятника Івана Світличного, страждання дружини Володимира Сосюри – Марії в таборах Сибіру. Читаючи цей розділ, помічаєш його тематичну послідовність. Аналітично висвітлено життя і вбивство православного священика Олександра Меня. До речі, Л. Хмельковський перекладає книги о. О. Меня українською мовою, остання, що вийшла – „Перші апостоли". Дуже докладний розділ про Фундацію ім. Івана Багряного та її корисну працю, як і про самого творчого і політичного велетня Івана Багряного.

Розділ „Заграви війни ще й досі палають" (про пекло Другої світової війни) побудований на цікавих фактах і цифрах. Тут показаний бонапартизм і кар'єризм та самолюбство маршала Г. Жукова, наведені цікаві факти з книги Ореста Корчак-Гординського „Спогади з життя. Східній фронт 1941–1943" . А скільки вигадок совєтських політруків і репортерів, включно з вигідним підпіллям в Краснодоні „Молода гвардія" за книгою Фадєєва!

Книжка Левка Хмельковського – це цінний документ доби, який охоплює багато часу і подій. Книжку можна придбати в автора за 10 дол.

Адреса: ***Lev Khmelkovsky, 300 Parsippany Rd, Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054.***

Ростислав Василенко,
Заслужений артист України

Російське Різдво у Дніпропетровську

Віталій Калиновський

9 листопада 2006 року у Дніпропетровському академічному театрі опери і балету народився балет „Ніч перед Різдвом" за мотивами повісти Миколи Гоголя. Поставив виставу добре відомий дніпропетровцям балетмайстер Заслужений артист України Олег Ніколаєв. Написав музику, а також створив аранжування відомих музичних творів, що вставлені у дію, дніпропетровський композитор Віталій Калиновський. Художник-постановник – Дарина Біла. Балет має 2 дії, 15 основних балетних епізодів. Танцювали артисти В.Лоленко, А. Доброзій, В. Беленко, Ю. Ковтун, А. Величко та інші.

Чудова техніка балету, жвава різнобарвна сучасна музика (хоча і без „живої" оркестри, а в електронному виконанні), яскраве оформлення вистави. Але... Микола Гоголь, хоч і мешкав і працював у російському Петербурзі, усі твори будував на українському фабульному підґрунті. Така ж і його повість „Ніч перед Різдвом". А що ж у дніпропетровському балеті?

Я сказав би, балетний суржик. Це і широке застосування російських мелодій та російської пісенної творчости (як минулих часів, так і сучасної); це і використання деяких специфічних рухів, характерних для російських народних танців. Але ж дія відбувається в Україні, в селі на Полтавщині...

От там, де показують Петербург, царський палац, російське, безумовно, доречне – і декорації, і суто російський музичний ряд; і відповідний одяг пань та гусарів, цариці та її сановників, навіть парочки базарних торговельників-„коробейників", яких постановник вписав у гоголівський сюжет. До речі, В.Калиновський легкою рукою пише на комп'ютері непогані мелодії до театральних вистав – це у нього такий фах. Музика ж до сьогоднішнього балету – дебют композитора. Безумовно, в цілому, вдалий дебют, тож йому було присвячені найпотужніші та найтриваліші оплески після вистави.

Тепер кілька слів про Царицю-Імператрицю. Танцює відповідно до ролі. Але ж ми звикли до традиційного образу Катерини II – товстої німкені з круглим обличчям і подвійним підборіддям. У виставі ж бачимо щось таке маленьке, тендітне, з дитячими ніжками, ніякої царської величности не проглядається! Вона більше нагадує Шевченкове „мов опеньок засушений".

Не погоджуюся з постановником і у тому, що і як показано у сцені перед царським троном. Цариця сидить на тому троні, їй сумно, тож треба її розважати. І режисер посилає перед царські очі... трансвестита з чорними великими вусами, але у жіночій бальній сукні. Далі бачимо українських козаків-запорожців, які спочатку, схиливши голови, на зігнутих колінах, майже плазуючи, наближаються до трону, а потім зухвало танцюють перед „матінкою-царицею". Ото їй весело! І улеслівість „хохли" продемонстрували, і розважили!

Зрозуміло, постановник нині мешкає у Москві (колись він танцював у Дніпропетровському оперному), то, напевно, має намір везти на гастролі в Росію не „Ніч напередодні Різдва", а „Ночь перед Рождеством" (російською), тому навмисно схиляє запорозькі хребти перед Імперією.

І ще один штрих. У Гоголя цариця дарує Вакулі пару черевичків для Оксани. У виставі ж цариця великодушно додає до них ще й торбу з черевичками, аби Вакула повіз їх в Україну і роздав народові. На отій торбі – гаптований золотом герб Російської Федерації (!)

Радісно, за народними мотивами оформила сцену і одягла акторів Дарина Біла, яка цього року закінчила у Дніпропетровську театрально-художній коледж. Хоча... Під іконою не свічка чи лампадка горить, а спить кіт. Чорт із Солохою дуріють під тією іконою. Не погоджуюся із режисером щодо балетного зображення наприкінці вистави молитви: під молитовну мелодію не можна танцювати та хреститися у кордебалеті. Микола Гоголь цього б не зрозумів.

Володимир Єфимов

Черговий успіх „Львів'янок"

ЛЬВІВ. – 29 листопада 2006 року у Концертній залі ім. С.Людкевича з нагоди 750-літнього ювілею міста Лева творчий колектив „Львів'янки"– лавреат міжнародних конкурсів, під мистецьким керівництвом Оксани Герасименко, здобув новий творчий успіх. При виповненій залі, бандура, наш національний музичний інструмент бандура, талановито і надхненно промовив до ентузіястичних слухачів.

Квартет бандуристок „Львів'янки" (Оксана Коломієць, Ірина Григорчук, Леся Нікітіна та Олена Кушнір) виступв з дуже багатою програмою: звучала музика Ф.Шуберта, А.Вівальді, Лойда Вебера), відповідно достосована до теперішнього виконання. А українська частина включала стилізовану музику А.Веделя, наспівно-романтичного А.Кос-Анатольського, шпарку лемківську народну пісню „Аничка" в обробці О.Герасименко та інше. Чимало творів прозвучало в талановитих обробках тієї ж О.Герасименко, яка різьбила матеріял згідно з його вимогами. Її ювілейний романс до слів Івана Франка та дві інструментальні прелюдії виразно представили композиторський профіль та потенціял Оксани Герасименко. Батько Оксани – професор В.Герасименко, сучасний майстер збільшених концертних бандур, уважно слідкував за виконанням. Після концерту дружньо і конструктивно промовив до бандуристів-виконавців.

В концерті також брали участь А.Кушнір (скрипка), Т.Гоцко (скрипка), В.Бойчук (альт), О.Пахолків (віолончель) та О.Мацелюх (фортепіано).

Програму вела Заслужена артистка України Олександра Бонковська.

Проф. **Роман Савицький**,
член Національної спілки композиторів України,
Львів- Ню-Йорк

ФІЛАТЕЛІЯ

Ще як були ми козаками

3 листопада 2006 року видавництво „Марка України" зчіпкою марок „Історія українського війська" продовжило випуск мініятюр з цієї теми. Цього разу на 4 марках зображені козаки в морському поході, в часі війн Богдана Хмельницького, Гайдамаччини, а також „козак-сіромаха". Художник Юрій Логвин.

15 грудня побачив світ малий аркуш марок серії „Український народний одяг" (художник Микола Кочубей). Цього разу марки знайомлять з святковим одягом мешканців Запоріжжя, Херсонщини і Одещини з нагоди свят свв. Михайла, Катерини, Варвари та Сави, Бориса і Гліба. Випущено також бльок марок.

1 грудня було здійснено спільний з Австрією випуск поштової марки, на якій відтворено картину Т. Чишковського „Площа Фердинанда у Львові. 1840 р.". Автори марки В. Таран і В. Зайдель.

17 листопада побачила світ друга зчіпка з 4-ох марок „Коні України" (перша була в 2005 році). Автор – Василь Василенко. Цього разу зображені види змагань – виїздка, перегони, конкур, біги. З питання придбання марок України можна звернутися у видавництво на адресу: 22 Хрещатик, Київ, 01001 Ukraine. Електронна пошта: stamp@stamp.kiev.ua

Л. Хм.

СЛОВО ВІД ПРЕЗИДЕНТА НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ „КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ" В'ЯЧЕСЛАВА БРЮХОВЕЦЬКОГО

Прихід нового року завжди спонукає обернутися назад і проаналізувати рік минулий здобутки та нові завдання, які постали перед нами за цей час.

2006 рік був складним для всієї України відбулися великі політичні зміни, які не могли не вплинути на життя громадсько активних студентів Могилянки. Однак ідеться не про розчарування, а про гостре почуття невдоволення існуючим станом речей. Адже після Помаранчевої революції ми зрозуміли, що можемо і вміємо боротися не за конкретних політиків, а за справедливість і за наше майбутнє. І ми будемо продовжуватимемо це обстоювати!

ВЕЛИКІ ЗВЕРШЕННЯ

Києво-Могилянська Академія пишається, що цього року:

- серед випускників з'явилася перша група маґістрів-фахівців з менеджменту в охороні здоров'я, а загальна кількість випускників сягнула 4147 осіб;
- Києво-Могилянська Академія стала першим українським університетом, який приєднався до проекту реформування докторської освіти (PhD), що створюється в межах Болонського процесу, і далі веде активну діяльність у реформуванні української вищої освіти;
- понад 80 студентів та викладачів було відзначено різноманітними ґрантами та нагородами за вклад у наукову та суспільну діяльність;
- розпочато роботу над Києво-Могилянською програмою "Transitional Studies: Ukraine and Post-Soviet Space" для іноземних студентів, що має на меті поширення знань про Україну в історичному, культурному, політичному та соціальному аспектах через високоякісну англомовну академічну програму;
- завершено роботу над одним з етапів реставрації історично-архітектурних пам'яток Києво-Могилянського комплексу „Бібліотека-Архів-Музей".

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

Цього року Києво Могилянська Академія налагодила співпрацю з низкою закордонних університетів (4) та наукових інституцій (2), а також приймала високих гостей з усього світу, які виступали з лекціями перед громадою Університету. Серед них були: Президент Румунії п.Траян Бесеску, Міністр закордонних справ уряду Норвегії п.Йонас Гахр Сторе, Міністр освіти уряду США п.Маргарет Спеллінгс, Генеральний директор ЮНЕСКО п.Коїхіро Мацуурі, Координатор системи ООН в Україні п.Френсіс Мартін О'Доннел, прем'єр-міністр України Юрій Єхануров з першою публічною презентацією програми уряду, видатний політолог, Адам Міхнік, а також науковці та викладачі світового рівня з різних галузей. Бібліотека Університету поповнилася приватними колекціями з різних куточків світу, серед найбільших колекції проф. Курта Зонтгаймера, проф. Володимира Біляїва, проф. Джеймса Мейса, проф. Омеляна Пріцака.

РІК НАДІЇ

Значні зусилля було спрямовано на відновлення історичних будівель на території Університету, які з великими труднощами перейшли у підпорядкування Києво Могилянської Академії і які є безцінними пам'ятками історії України. Майже завершено роботу над реконструкцією та обладнанням нового будинку Бакалаврської бібліотеки імені Тетяни та Омеляна Антоновичів, куди буде перенесено збірки, розташовані по різних корпусах Університету та надано понад 200 нових читацьких місць.

НОВИЙ РІК

Можу з певністю сказати, що за 2006 рік ми помітно виросли. Це було непросто. Наступного року на нас чекають ще більші випробування, але й ще більші звершення. Перед нами стоять нові завдання, зокрема:

- подальше формування наукових шкіл, плекання молодих талановитих кадрів;
- створення та розвиток PhD програм;
- проведення наукових досліджень у соціальній, природничій та гуманітарній сферах;
- заснування Центру українознавства та програми для іноземців „Transitional Studies";
- запуск проекту Всеукраїнської електронної бібліотеки;
- продовження реставраційних робіт Святодухівської церкви та будинку Галшки Гулевичівни (16-17 ст.), де розміститься Музей Української Звитяги;
- збір коштів та початок реставрації Староакадемічного корпусу, який на початку 18 ст. заклав Іван Мазепа;
- продовження формування Endowment-фонду, який став би запорукою стабільного розвитку Університету;

ПОДЯКА

Нових звершень в Києво-Могилянській академії не було б, якби не постійна підтримка з боку Благодійників та громади Університету. Саме завдяки їхньому ентузіазму нерідко складається враження, що нам все легко вдається. Насправді, під лежачий камінь вода не тече. Мусимо визнати, що через обмежене фінансування з боку держави ми й досі маємо постійний дефіцит коштів на розвиток наукових та освітніх програм, а також на реставрацію історичних будівель, які були занедбані з радянських часів. На щастя, в Україні та за її межами є люди, які вболівають і за збереження пам'яті минулого, і розуміють потребу інвестувати у майбутнє. Тому щиро дякую та кланяюсь усім, хто долучився до цьогорічного етапу розвитку нашого Університету, і сподіваюсь, що Ваш ентузіазм і надалі даватиме нам сил і наснаги, а Ви будете мати задоволення спостерігати за розвитком та процвітанням високопрофесійного та відкритого університету України!

Вітаю всіх з Новим роком та Різдвом Христовим!
Бажаю всім здоров'я, та здійснення задумів
У 2007 році

В'ячеслав Брюховецький
Президент Національного Університету „Києво-Могилянська Академія"

Не запізно!!!

Запрошуємо всіх на круїз УНСоюзу!
4-11 березня, 2007р.
на кораблі "*Carnival Miracle*"

Поспішайте! Групові розваги! Веселе товариство!

Маршрут: **Tampa; Day at Sea; Grand Cayman; Cozumel; Belize, Costa Maya; Day at Sea; Tampa**

Ціна:

Середня кабіна:	***$810.00 на особу (порт і податки вкл.) ****
Крайня кабіна:	***$940.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом без виду :	***$990.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом з видом на море:	***$1090.00 на особу (порт і податки вкл.)****

На прохання даємо ціни кабін на одну особу, три або чотири

- Прошу взяти до уваги: вище подані ціни включають пожертву для УНСоюзу з вашим вибором на: **«Фундацію Спадщини Союзівки »** або **Пресовий Фонд «Свободи» і «The Ukrainian Weekly»,**
- Лінія «Carnival Cruise Lines» також зробить пожертву для УНСоюзу за кожну особу, що займає дво-особову кабіну

*** Перешліть завдаток у сумі $250.00 дол. від особи**
*** Чеки виписувати на "Zenia's Travel Club LLC"**
*** Ціни базовані на дво-особових кабінах**
*** Забезпечення, чайове, і лети не вкючені в ціні**
*** За додатковами інформаціями: Зеня Брожина 201-218-1114 або Христина Білянич 973-285-5006**

Zenia's Travel Club LLC *46 Muirfield Rd., Jackson, NJ 08527*
Phone 201-218-1114 *Email zbrozyna@earthlink.net*

НА ДОЗВІЛЛІ

МІСТА І СЕЛА УКРАЇНИ

Корсунь-Шевченківський

Районне місто Черкаської области, по обидва боки річки Рось

До 1944 року на території України існувало два Корсуні – над Россю та над Чорним морем (античний Херсонес). Тож і походження молодшого з міст виводили начебто від грецьких поселенців з Корсуня-античного. За іншою версією, Корсунь походить від імені язичницького бога сонця – Хороса. Обидві романтичні версії повинні пступитися науковій. Вважається, що назва міста походить від імені річечки Корсунки, притоки Росі. „Форсунка" – тюркського походження й перекладається як „палаюча вода". Пробиваючись через гранітні скелі, вона поспішає до Дніпра, пінячись над численними порогами. Біля неї виникло містечко, що створив його Ярослав Мудрий для захисту південних кордонів Київської Русі від набігів тюркських кочівників. За століття воно набуло неабиякої ваги, стало центром удільного князівства, яким правили представники роду Мономаховичів, а в 40-их роках XIII століття майже зникло після спустошливого набігу ординців.

Побут корсунців був звичайний, без окрас, тож до кінця XVI століття нічого особливого тут не траплялось і, як вислід, – не будувалось. Аж 1580 року князі брати Вишневецькі одержали привілей на відновлення та володіння містом, перетворили його на центр Корсунського староства й отримали магдебурзьке право. 1625 року в місті був створений козацький реєстровий полк, що за двадцять літ перетворився на один з найбільших в Україні. 1648 року реєстрові козаки повстали проти Польщі й перейшли на бік Богдана Хмельницького. 26 травня 1648 року поблизу Корсуня військо Богдана під проводом Максима Кривоноса разом з кіннотою Тугай-бея вперше нищівно розгромило регулярну польську армію, що перед тим спалила місто. То була одна з найдосконаліших перемог козацької зброї, вороги порівнювали її з перемогою картагенського полководця Ганібала над римлянами.

Про цю приголомшливу подію писали навіть англійські газети. Як оповідає Львівський літопис, великий коронний гетьман Миколай Потоцький після битви нібито гордовито кинув Хмельницькому: „Хлопе, чим же так зацному рицарству орд татарських заплатиш?", на що отримав відповідь: „Тобою". І віддав обидвох гетьманів, 20 тисяч жовнірів, 80 вельмож та 127 офіцерів у татарський полон.

Після Переяславської угоди усе змінилося. Корсунь неодноразово руйнувався, бо аж до початку XVIII століття був одним із центрів визвольної боротьби на Правобережжі, у тому числі й гайдамацького руху. А відтак зазнав жахів війни „усіх проти усіх".

З 1780 року Корсунь став власністю князя Станіслава Понятовського, а з 1799 року перейшов до князя П. Лопухіна. З іменем цих двох аристократів і пов'язана історія створення одного з найцікавіших палацово-паркових ансамблів України.

Князь Станіслав – особистість вельми цікава: племінник польського короля Станіслава Августа, спадковий принц та... корсунський староста, походив з італійського роду Тореллі. Перевів селян з панщини на оброк, заснував у місті фабрики з виробництва сукна, замші, шовку та селітри. Відкрив у місті лікарню й школу... танців. А 1785 року запросив архітекторів Ж. А. Мюнтца та Я. Д. Ліндсея, аби влаштувати на кам'янистих берегах Росі, її декількох островах та „материку" достойну літню заміську резиденцію. За чотири роки був збудований кам'яний палац з двосвітною залою в авангардному, як на той час – і для цілої Европи – стилі неоготики. Величезний англійський ландшафтний парк посилював враження від небаченої стрункості та витонченості палацових будівель, що приголомшували гостей князя якимись аж майже містичними образами.

У палаці Корсуня не раз бував Тарас Шевченко

До 1850-их років парком та палацом опікувався „царський" рід Лопухіних, перебудовуючи та перепляновуючи їх так, аби не лише підтримати романтичний дух, але й надати йому слави найбагатшого в Европі. Залишками цієї польсько-російської фантазії можна помилуватись і сьогодні: палац, триповерховий флігель, в'їзна брама, „швайцарський" будиночок, приміщення стайні й каретної, манеж, лазні, будинок головної контори та дві православні каплички ніби зійшли з поцвілих гравюр та акварельних олеографій тієї епохи. Навколо – камінь та вода, залишки скульптур та дерева. Росте досі й так звана Князівська ялинова алея, де темнозелена хвоя огортає подорожнього сутінковим настроєм давніх часів.

У палаці Корсуня не раз бував Тарас Шевченко, який відвідував троюрідного брата Варфоломія Шевченка, управителя маєтку Лопухіних, зокрема у парку дивом зберігся каштан, під яким він, як свідчать листи та малюнки, любив сидіти. У місті поховано І. Сошенка, того самого художника, котрий у петербурзькому Літньому саду „знайшов" юного Тараса однієї літньої білої ночі, а потім повів його до майстерні Карла Брюллова.

Ольга Романенко
Фото Галина Шевцова

Український символ Альберти

Нещодавно в провінції Альберта, Канада, відбулися вибори прем'єр-міністра, яким став канадець українського роду Едвард Стельмах з містечка Ендрю, розташованого в центрі „українського бльоку" Альберти. Вперше в історії Канади особа українського походження стала прем'єр-міністром канадської провінції! З цієї нагоди едмонтонська газета „Джорнел" опублікувала гумористичний рисунок, що його мені прислали знайомі з Едмонтону, а я шлю його до „Свободи".

Олександер Малицький

Що означає ваше ім'я?

Хотів би дізнатися, що означає моє ім'я – Роберт? Імена близьких мені людей: дружина Сузанна, діти Ян і Лара, батьки Леонід і Яніна.

Роберт Якобчук,
Франклін Парк, Н. Дж.

Подаємо значення імен за довідником Лариси Скрипник та Ніни Дзятківської „Власні імена людей" (Київ, „Наукова думка", 1986 р.).

Ім'я **Роберт** запозичене з німецької мови і є скороченням імені Родеберт, що в свою чергу походить з давнього сполучення слів hrod – слава та beraht – блискучий. Ім'я **Сузанна** походить з давньоєврейської мови: sosanna – означає біла (водяна) лілія. **Ян і Яніна** мають однакове походження, це те ж саме, що Іван чи Іванна: у давньоєврейській мові ім'я Yochanan означало: Божий дар, Божа благодать, а дослівний переклад: Єгова помилував, змилосердився. Ім'я **Лара** – похідне від Лаури, що італійською мовою означає лавр (лаврове дерево чи лавровий вінець). **Леонід** – з грецької – подібний до лева (leonidas – leon та idea).

Якщо читачів цікавлять значення їхніх імен, просимо надсилати свої запитання до редакції, і ми пошукаємо відповіді у згаданому довідникові.

Куточок гумору

Керівник розповів підлеглим анекдот. Усі регочуть, а один – ні.
– А ти чого не смієшся? – запитують у нього.
– У цьому вже нема сенсу – я завтра звільняюся з праці.

Два школярі прибігають до поліцейського:
– Там за рогом наш учитель...
– Що сталося?!
– ...неправильно авто запаркував.

Лікарю, я постійно розмовляю сам зі собою!
– І заважаєте домашнім?
– Ні, я самітній, але дуже нудно слухати!

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ **„Свобода“** ☐ **„The Ukrainian Weekly“**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім’я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім’я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

Надійшла вістка зі Львова, що дня 15 листопада 2006 р. по важкій недузі відійшов у вічність

СВ. П.
СТЕПАН ЗЛУПКО

Покійний народився 15 липня 1931 р. в Дорожові, Львівської обл.

Закінчив свою освіту у Львівському університеті. Опісля став доктором економічних наук, професором, співредактором журналів та збірників, активним співробітником наукових установ. Став провідним спеціялістом історії економічної думки в Україні. Був подивогідно працьовитим дослідником, автором біля 1600 публікацій, в тому 23 індивідуальних книжок. За об'єктивні дослідження був переслідуваний минулим режимом та втратив посаду. Був відданим патріотом своїй Батьківщині.

Залишив у глибокому смутку
дружину ЯРОСЛАВУ, сина ТАРАСА з дружиною та багатьох приятелів.

Вічна Йому пам'ять!

ІВАН С. КОРОПЕЦЬКИЙ

В пам'ять Покійного складаю пожертву на Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка у Львові.

У світлу пам'ять Юрія Гончаренка

До сороковин відходу у вічність

Св. п. Юрій Гончаренко

Маґістер інженерії Юрій Гончаренко народився 14 березня 1931 року, а 29 жовтня 2006 року, на 76-му році трудолюбного життя ,відійшов у вічність.

Юрко Гончаренко закінчив сьому клясу Української реальної гімназії в 1949 році, в Зальцбурзі, Австралія, а в США здобув середню освіту. Вищі студії закінчив в 1956 році, а в 1968 році став маґістром.

В 1958–1960 роках він працював професійно як інженер-конструктор з аеродинаміки, а в 1960–1964 роках – в компанії „Boeing Vertoll" у Філядельфії, у різних компаніях в Огайо і Ню-Йорку. На заслужений відпочинок вийшов в 1995 році.

Ю. Гончаренко був активним членом нюйоркського відділу Товариства українських інженерів Америки від квітня 1956 року. Спочатку був довголітнім членом, в 1974–75 роках – заступником голови відділу, в 1976 році вибраний головою Головної управи ТУІА, яку очолював в 1976–1979 роках, а опісля в 1991–1993 рр. За його головування відбувся в 1976 році, у Філядельфії, успішний міжнародний з'їзд ТУІА і Українського технічного товариства Канади. Він був ініціятором Першого міжнародного з'їзду українських інженерів в Київському Політехнічному інституті 7–10 липня 1992 року, два роки був редактором журналу „Вісті інженерів", співредактором українського перекладу „Завоювання міжпланетних просторів" Юрія Кондратюка.

Хай привітна американська земля буде йому легкою, а пам'ять про нього – вічною. Головна управа ТУІА висловлює щире співчуття опечаленій ближчій і дальшій родині.

Методій Борецький

Завжди пам'ятав Україну

До 20-ліття відходу у вічність Євгена Людкевича

Св. п. Євген Людкевич

Євген Людкевич, племінник славного українського композитора та музиколога Станіслава Людкевича, народився 11 листопада 1902 року. Був одружений з Мартою, з дому Хедик, оселився, як лісничий митрополичих лісів Митрополита Андрія Шептицького, в селі Якторові, де надлісничим був Петро П'ясецький. Там прийшли на світ син Теодор та донечка Романа. В Якторові Євген Людкевич був активним в громадському та церковному житті села та околиці, зокрема в Пласті.

Перед другим приходом більшовиків Людкевичі подалися на захід, були в таборах втікачів у західній Німеччині, де в 1948 році народилася донечка Марта. З Німеччини Людкевичі переїхали до Парагваю, де Євген Людкевич заснував товариство „Просвіта".

В 1954 році з допомогою товариства лісників Америки їм вдалося переселитися до США, де Євген включився в широку громадську та церковну діяльність, зокрема в пластовому курені „Лісові Чорти", де за свою працю був нагороджений орденом св. Юрія в золоті. Син Теодор після військової служби одружився та мав дві донечки – Кіру та Надю. Донька Романа вийшла заміж за Августина Рудника та мала синів Маріяна та Адріяна, дочок Роману і Марійку. Євген з жінкою в 1964 році оселився в Лос-Анджелесі, де знову включився в громадську та церковну працю, заснував пластову станицю, пластовий відділ Українського Народного Союзу, був активний в „Рідній школі".

Євген Людкевич відійшов у вічність 13 травня 1986 року, а його дружина – 8 серпня 1997 року. Наприкінці життя він повторював: „Мої найкращі та найприємніші хвилини і роки життя були в Якторові".

А. Р.

Помер св. п. д-р Іван Галицький

Св. п. д-р Іван Галицький

2 серпня 2006 р. відійшов у вічність наш незабутній колега і приятель св. п. д-р Іван Галицький. Прожив він 88 років, сповнених любови і праці для родин, своїх пацієнтів та нашої громади. Він був добрим та співчутливим лікарем, за що його пацієнти любили, а лікарі – шанували.

Народився він у Сяноці 8 травня 1917 р., в українській патріотичній родині Василя й Анастасії Галицьких. Його батько Василь був офіцером під час російсько-японської війни, де був поранений і втратив одну руку. Повернувшись в Україну, господарював і займався купецтвом, щоб утримати родину. На жаль, він помер під час Голодомору, а молодий Іванко з мамою врятувалися і переїхали до Києва. Тут Іван закінчив з відзначенням середню школу та почав студіювати медицину в Київському університеті. В 1939 р. одержав диплом лікаря-педіятра та був призначений на працю в реґіональній лікарні в Калінінське.

Під час німецької окупації в 1942–44 роках працював лікарем в Тернополі. В 1939 році одружився з Оксаною Сембей, дочкою священика і професора теології у Львові. Вінчання відбулося в катедрі св. Юра.

Після евакуації з Тернополя д-р І. Галицький завідував тифозним відділом в Устриках Горішних біля Сянока. З наближенням фронту був евакуйований до Німеччини та призначений лікарем для фабричних робітників-чужинців у малому містечку. Згодом, за американською окупації, переїхав до Бельгії, де працював лікарем для польських вояків при американському війську.

В 1947 р. еміґрував з родиною до Арґентини, де працював біохеміком в ляборaторії. В 1962 р. переселився до Чикаґо в США, працював домашнім лікарем, а потім – інтерномлікарем. В липні 1966 р. почав свою психіятричну спеціялізацію і працю в „Pontiac State Hospital", де успішно працював аж до свого відходу на пенсію в 1982 р. Д-р Іван Галицький склав нострифікаційні іспити в Айові, Мишиґені і Висконсині, належав до кількох американських медичних товариств і Українського лікарського товариства (УЛТПА).

Під час своєї професійної праці провадив успішну протинікотинову кампанію. За віддану професійну працю був відзначений кількома нагородами та одержав „Life member status by the Michigan Medical Society at the House of Delegates Meeting (Spring 1987)".

З дружиною Оксаною виховав трьох синів, які закінчили університетські студії та працюють професійно, дочекалися сімох гарних і розумних внуків та одну правнучку.

Дружина і родина справили йому достойний похорон, а тлінні останки в урні спочили на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо.

Хай гостинна земля Вашінґтона буде йому легкою, а вільна Україна йому сниться!

Вічна і славна йому пам'ять!

Павло Пундій з родиною

Ділимося сумною вісткою, що після тяжкої хвороби 31 грудня 2006 р. закінчила свій земний шлях наша дорога
МАМА і БАБУСЯ

св. п.

НІНА САМОКІШ

народжена 23 травня 1923 р. у Каліші, Польща.

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 4 січня 2007 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку, а похоронні відправи відбудуться в п'ятницю, 5 січня 2007 р. в українській православній церкві св. Володимира в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

син	– ІГОР
дочка	– ОКСАНА СТИРАНКА з чоловіком ЮРІЄМ
син	– РОМАН з дружиною ОЛЕЮ
внуки	– АНДРІЙКА ПРАЄР з чоловіком ДЖАСТІНОМ
	– ХРИСТИНА СТИРАНКА
	– ІВАНКА САМОКІШ
	– СТЕФЦЯ САМОКІШ
	– ОКСАНА САМОКІШ
	– РОМАН САМОКІШ
правнук	– ДЕЙВІД САМОКІШ
шваґрова	– НІНА САМОКІШИН з родиною
свахи	– АНАСТАЗІЯ ГІРНЯК з родиною
	– МАРІЯ СТИРАНКА з родиною

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на могилу можна складати пожертви на Український Музей в Ню-Йорку або на Православний Музей в С. Бавнд Бруку.

Пл. сен. Ніна Самокіш відійшла на Вічну Ватру

Сумно закінчився цей рік для нашого пластового куреня „Верховинки”. В листопаді ми попрощалися з св.п. Надійкою Світличною, а 31 грудня відійшла від нас наша довголітня курінна, виховниця, комендантка численних пластових таборів – подруга Ніна Самокіш.

Св. п. подруга Ніна була вроджена провідниця, ніколи їй не бракувало цікавих ідей для діяльности нашого куреня, і коли нам іноді здавалося, що її пропозиції неможливі до виконання, вона вміла переконати нас, що ми можемо зробити все, що заплянували.

Вона вміла так представити свої пляни, що тяжко було їй відмовити, і ми бралися до праці. Завдяки її ентузіязмові, влаштували численні імпрези для громадянства присвячені дисидентам, письменникам-шістдесятникам, відзначали річниці Пласту, а також переводили багато акцій, щоб Америка і світ знали про наших ув'язнених дисидентів і щоб виявляли відповідне наставлення до уряду Совєтського Союзу.

Св. п. подруга Ніна, коли ще була молодша і повна енергії, брала дуже активну участь у праці Пласту. Ще в Україні (1936-1939) була членкою тайного Пласту в Перемишлі, а вже ту, на еміґрації, стала членкою Крайової Пластової Ради і Крайової Пластової Старшини в США.

В нюйоркській станиці була станичною, а також комендантkою новацьких та юнацьких таборів на Бобрівці, „Новому Соколі“ та на „Вовчій Тропі“. За свою визначну працю в Пласті була нагороджена пластовим відзначенням св. Юрія в Золоті.

Її діяльність не обмежувалася Пластом. Від 1941 р. була членом ОУН та зв'язковою крайового провідника Юнацтва ОУН. Під час німецької окупації працювала в Українському Червоному Хресті.

В Америці впродовж 50 років була членкою СУА та кілька разів головою відділів СУА в Трентоні і Ню-Йорку. В Закордонному Представництві Української Гельсінської Групи виконувала функції секретаря і фінансового референта та близько співпрацювала, як секретарка, з генералом Петром Григоренком. З рамени Української Гельсінської Групи і „Прологу” втримувала контакти з дисидентськими групами та поодинокими політв'язнями в Україні. 25 років, спільно зі своїм чоловіком Іваном, провадила Українську радіопрограму в Трентоні, а переїхавши до Ню-Йорку, багато років працювала в пластовому підприємстві „Молоде Життя”.

Залишила двох синів, Ігоря та Романа, і дочку Оксану, внуків, та ближчу і дальшу родину. Верховинки втратили ще одну визначну членку, якої нам всім буде дуже бракувати.

Вічна їй пам'ять!

пл. сен. Оксана Кузишин

Пам'яті Ніни Самокіш

31 грудня в Ню-Йорку відійшла у вічність душа, яка жила Україною, працювала для неї і віддала їй усі сили своєї любови.

Коли говорити про ідеал вірности і надійности, то в першому ряду назвеш Ніну Самокіш.

Вона з'явилася на світ у місті Холмі, в родині офіцера армії УНР. Вже з підліткових років проходила школу таємного Пласту. Від 1941 року – зв'язкова Крайового провідника Юнацтва ОУН, згодом ввійшла в інформаційно-дипломатичну службу УГВР, очолювала відділи Союзу Українок Америки.

За цим стоїть велика і безперервна дорога служіння справі, якій посвятила життя. Люди такого складу відразу пізнають собі подібних, то ж природно, що вона близько зійшлася з Надією Світличною, потім стала секретаркою генерала Петра Григоренка в його складній праці в умовах еміґрації.

Окрема сторінка її життя – праця у Закордонному представництві Української Гельсінкської Групи і постійні контакти з дисидентськими угрупуваннями та в'язнями сумління в СРСР.

В ці дні багато українців у всьому світі уявно покладуть квіти на могилу Ніни Самокіш, яка була для них символом людської вірности й відданости.

Вічна пам'ять Їй і вдячність за велике служіння!

Микола Горбаль, Богдан і Михайло Горині, Віра і Василь Лісові, Ніна Марченко, Василь Овсієнко, Валерія і Євген Сверстюки.

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради і Політична Рада ОУНз
діляться сумною вісткою з Членами й українською громадою, що 31 грудня 2006 р. у Нью-Йорку, після довгої недуги відійшла у Божу вічність на 84 році багатотрудивого життя

св. п.

Ніна Самокіш

Народилася 28 травня 1923 р. у Каліші – Польща, в родині Потороків, батько якої був учасником двох Зимових Походів, відомий художник – маляр. Ніна довголітній член ОУН, за німецької окупації у Львові була зв'язковою крайового проводу Юнацтва ОУН і працювала у підпільному Українському Червоному Хресті. Член Політичної Ради ОУНз і член президії Середовища УГВР. Член управи Закордонного Представництва Української Гельсінської Групи і тісно співпрацювала з ген. Петром Григоренком, Миколою Руденком, Надією Світличною та іншими. Колишній керівник Української Радіопрограми у Трентоні. Довголітня і активна пластунка, голова 64 відділу СУА і відома громадсько-політична діячка.

Тлінні останки покійної Ніни будуть похоронені на цвинтарі св. Андрія у С. Баунд Бруку.

Дітям покійної – дочці Оксані, синам: Ігору і Роману з родинами й онукам, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

ВЕРХОВИНКИ

„Поволі втихають слова та пісні,
І гаснуть та меркнуть іскристі вогні.
Пора на спочинок, та кожний із нас
Пильнуймо, щоб в серці вогонь не погас“.
І. Савицька.

Ділимося сумною вісткою з пластунами і приятелями Пласту, що відійшла на Вічну Ватру

св. п.

пл. сен. кер. НІНА САМОКІШ

Колишня членка тайного Пласту в Перемишлі, бувша членка Крайової Пластової Ради і Крайової Пластової Старшини в США, станична Пластової Станиці в Ню-Йорку, комендантка численних новацьких та юнацьких таборів на Бобрівці, Новому Соколі та Вовчій Тропі та довголітня наша курінна.

За свою визначну працю в Пласті була нагороджена пл. відзначенням Св. Юрія в Золоті.

Глибоко співчуваємо дочці Оксані, синам Ігореві та Романові з Родинами.

Пластові Курені УПС і УСП „Верховинки“.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДА і ПРАДІДА

СВ. П.

ЕВГЕНА ВОЙТОВИЧА

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 20-го січня 2007 р., о год. 9-ій ранку
в українському католицькому соборі
Святих Володимира і Ольги в Чикаґо, Іл.

Про молитви за душу Покійного просять:
дружина ОЛЕНА ВОЙТОВИЧ з дітьми, внуками і правнучкою.

Евген Войтович

ЙОРДАН В ПЕРЕМИШЛІ

Той день я добре пам'ятаю,
Той наш Перемиський Йордан.
Як ми по нашому звичаю
Святити воду йшли на Сян.

Діждавсь Перемишль того свята,
Ось дзвони грають, дзвони б'ють,
Ідуть з іконами дівчата
А братства з хоругвами йдуть.

В оточенні свойого чину,
Преосвященний Йосафат,
Врочисто йде під бальдахимом –
Хода достойна княжих шат.

А там народ пливе як море:
Хвилює море без кінця.
Іде народ, співають хори,
Піснями славлять Бог – Творця.

Ось, з нами Бог летить світами.
Гремить, гуде з грудей сотень
Неначе скинули кайдани
І вольні йдуть в той світлий день.

Прийшли і стали над рікою.
Під вітром грають хоругви.
Молебень правлять над водою,
І шлють до неба молитви.

„Христос хреститься во Йордані"
І свіч огонь в воді погас.
І дивний шум над головами,
Порушив тишу на той час.

Це голуби злетіли вгору,
За ними пісня в небо мчить,
І десь з небесного простору,
Сам Бог народ благословить.

І вмить таку Творцем надхненну
Всім радісну і всім святу,
Владика перший п'є свячену
Йорданську воду зі Сяну.

Ми потім черпали цю воду,
Сміялось сонечко до нас.
Здавалось нам: для свого роду
Ми силу черпали в той час.

Той день я добре пам'ятаю.
Його я згадую в сльозах
Перемишль, Сян в далекім краю –
Я завжди бачу в моїх снах.

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради

ділиться сумною вісткою з членами й українською громадою, що 1-го грудня 2006 р., у Чикаґо переставилась у Божу вічність на 82 році багатотрудивого життя

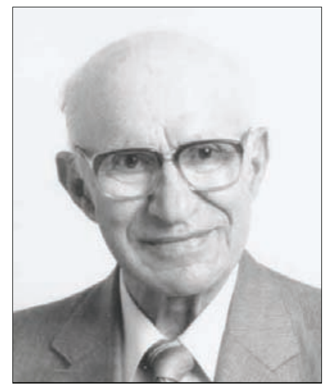
СВ. П.

Марія Боднаренко-Ріпецька „Оксана"

Народилася 26 травня 1925 р. в селі Печиніжин, що на Івано-Франківщині. Член Української Повстанської Армії, яка з рейдуючими частинами у 1948 році пробилась до Західньої Німеччини, Районова провідниця Українського Червоного Хреста на Перемищині, член Середовища УГВР , голова одного з відділів СУА у Чикаґо. Покійна Марія брала активну участь в українсько-громадському і політичному житті. Тлінні останки покійної Марії похоронено на цвинтарі св. Миколая у Чикаґо.

Синам покійної: Андрію і Юрію з родинами складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося з українською громадою сумною вісткою, що в неділю, 3 грудня 2006 р. в Торонто, на 91-му році життя, відійшов у вічність наш найдорожчий ТАТО і ДІДУСЬ

СВ. П.

СЕМЕН ЛЕВИЦЬКИЙ

нар. 6 травня 1916 р. в селі Бишки, Тернопільська обл., Україна.

Семен був відданий патріот України – націоналіст, в'язень німецьких концентраційних таборів. Ціле його трудолюбиве життя присвятив службі своєму народові. Він був активний член редакційної колеґії книжки „Бережанська земля", яка включає його спогади. Семен Левицький був глибоко віруючим, щирим жертводавцем для церкви і активним громадським діячем – секретарем 442 Відділу Українського Народного Союзу і радним Братства святого о. Миколая.

Залишив у глибокому смутку:
доню – ЛЕСЮ з чоловіком
доню – БОГДАННУ з чоловіком
сина – ОЛЕГА з дружиною
п'ять онуків та
ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 5 грудня 2006 р. з участю 25 членів чоловічого хору „Оріон" Українських Молодіжних Ансамблів. Похорон відбувся в середу, 6 грудня 2006 . о год. 10 ранку з церкви св. Миколая на цвинтар „Park Lawn", де поховано покійного Семена побіч дружини Пелагії, яка відійшла від нас 13 липня 1993 р.

Дякуємо всім, хто взяв участь в похоронних літургіях. Вдячні Левкові Бабієві за співчутливі слова на тризні від комітету „Бережанська земля".

До участи в молитвах родина запрошує рідних, друзів і знайомих.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 22 листопада 2006 р. відійшла у вічність

СВ. П.

МАРІЯ ГОРОДЕЦЬКА
з дому КЛІШ

нар. 6 травня 1915 р. в Сяноці на Лемківщині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 28 листопада 2006 р. в церкві св. Тройці в Silver Spring, MD. Покійну поховано на Cedar Hill Cemetery, Suitland, MD.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – НАТАЛІЯ ДАРІЯ
– ОКСАНА

Вічна Їй пам'ять!

Бажаючих проситься складати пожертви в пам'ять Покійної на:

Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic Church, 16631 New Hampshire Avenue, Silver Spring, MD 20905;

Maria Horodecka Endowment Fund, Ukrainian Museum, 222 East 6th Street, New York, NY 10003;

Maria and Illa Horodeckyj Gift Fund, Columbia University, Ukrainian Studies Program, c/o Harvard University, Ukrainian Studies Fund, 1583 Massachusetts Avenue, Cambridge, MA 02138 .

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKRYS@YAHOO.COM

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

NEW VHS and DVD

2015 – 15-та річниця Незалежности України – Концерт VHS
7807 – Святкуємо Різдво 2006 по нашому VHS+DVD
7808 – Волинські забави і весільні звичаї VHS+DVD
7778 – Різдвяні оповідання – зимові візерунки VHS
7811 – Роксоляна VHS Vol. No. (1)

Ціна 20.00 дол. кожне + 5 дол. пересилка

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

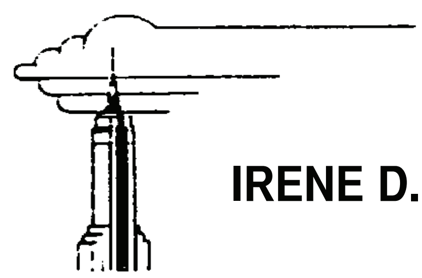
ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ
DNIPRO CO.
•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	**CLIFTON, NJ**	**PHILADELPHIA, PA**
688 Sanford Ave	**565 Clifton Ave**	**1801 Cottman Ave**
Тел.: (973) 373-8783	**Tel.: (973) 916-1543**	**Tel.: (215) 728-6040**
(888) 336-4776		

IRENE D. ROGUTSKY, D.D.S.
The Empire State Bldg.
350 Fifth Avenue, Suite 5222
New York, NY 10118
(212) 947-1665

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY
Export **Import Ltd.**

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!